

ONSDAGEN DEN 7 APRIL 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 14.35.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 25 mars 2010.

2. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – För tio dagar sedan i Moskva dödades ännu fler människor genom terroristhandlingar. Vi delar den smärta som offrens familjer känner och hoppas att de ansvariga för dessa attentat hittas snabbt och ställs inför rätta. Europaparlamentet fördömer och har alltid fördömt våldsdåd av detta slag.

I dag är det 70-årsdagen av utfärdandet av Stalins order att skjuta över 20 000 officerare i den polska armén. De var krigsfångar och hölls fångna efter Sovjetunionens angrepp mot Polen i september 1939. Under den senaste mandatperioden hade ledamöterna möjlighet att se filmen "Katyń" som berättar om dessa händelser. I fredags sändes den för första gången i rysk public service-tv. I dag, den 7 april, är det första gången som Polens och Rysslands premiärministrar tillsammans hedrar offren för brottet i Katyń. Detta viktiga steg på vägen mot en polsk-rysk återförening, och även på vägen mot återförening i öst, är också en signal till hela Europa och utgör nästa skede i den återförening mellan vår världsdels östra och västra delar som vi alla önskar oss.

(Applåder)

Jag vill också meddela er att Europeiska kommissionen kommer att företrädas av Maroš Šefčovič vid dagens plenarsammanträde. På grund av viktiga familjeskäl kunde José Manuel Barroso inte närvara.

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde

Talmannen. – Protokollet från sammanträdet den 25 mars 2010 och de dokument som antogs finns nu tillgängliga. Protokollet har justerats.

Francesco Enrico Speroni (EFD). – *(IT)* Herr talman! Ni har påmint om offren för attentaten i Ryssland.

Helt nyligen genomfördes attacker också i Irak, Afghanistan och Pakistan, länder som liksom Ryssland ligger utanför EU. Jag anser att det inte är mer än rätt att vi också har dessa offer i åtanke.

Talmannen. – Ni har rätt, herr Speroni. Jag håller med. Med dessa inledande ord hänvisar vi i Europaparlamentet också till andra händelser av detta slag som inträffar runtom i världen. Vi tänker på alla offer med stor smärta. Vi sympatiserar också med offrens familjer och vänner och med de länder där detta sker. Detta var dock en exceptionell händelse. Något sådant har inte skett i Ryssland under lång tid. Därför tog jag upp det. Men ni har helt rätt, herr Speroni. Vi bör komma ihåg att det varje vecka, runtom i världen, inträffar många mycket nedslående fall av detta slag. Därför är vårt arbete i Europa, i EU, så meningsfullt, och därför kan vi vara glada över att många av dessa problem har kunnat lösas i vårt Europa, även om vi ännu inte har löst dem alla. Tack, herr Speroni, för att ni påpekade detta för mig. Tack så mycket.

4. Slutsatserna från Europeiska rådets möte (25-26 mars 2010) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandena av Europeiska rådet och kommissionen: Slutsatserna från Europeiska rådets möte (25–26 mars 2010).

Herman Van Rompuy, *Europeiska rådets ordförande*. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter, kära kolleger! I dag rapporterar jag till er om det första formella sammanträdet i Europeiska rådet där jag har haft äran att vara ordförande.

På dagordningen för detta möte fanns som ni vet vår ekonomiska strategi för Europa 2020 och vår strategi för globala förhandlingar om klimatförändringar. Denna dagordning kompletterades av att vi brådskande – för andra gången under två månader – behövde hantera situationen i Grekland och relaterade frågor beträffande euroområdet. Tillåt mig att inleda med den senare punkten.

Hur, under vilka omständigheter och av vem ekonomiskt stöd ska tillhandahållas, vid behov, till Greklands regering, var föremål för mycket debatt inför Europeiska rådets möte. Före vårt möte verkade det råda mycket skilda uppfattningar. Detta är faktiskt inte ovanligt i unionens historia, särskilt när så mycket står på spel – men huvudsaken är att vi lyckades enas. Unionens har fortfarande förmåga att kompromissa. Denna förmåga är grundläggande för vår existens.

Ett stort antal bilaterala kontakter mellan medlemsstater och mig själv, slutsatserna från mötet med euroområdets ministrar den 15 mars, förslag från kommissionen om lån från medlemsstaterna och intensiva förhandlingar mellan Frankrike och Tyskland banade i detta fall väg för en kompromiss som var godtagbar för alla.

Jag sammankallade och var ordförande vid ett möte med stats- och regeringscheferna för euroområdets länder. För dem lade jag fram det utkast till uttalande som efter att ha ändrats godtogs enhälligt.

De delar av texten som gäller Europeiska rådets ansvarsområde diskuterades och godkändes av Europeiska rådet. Europeiska centralbanken instämde också.

I uttalandet bekräftar vi att alla medlemmar i euroområdet måste föra en sund politik i linje med de överenskomna reglerna och ska vara medvetna om sitt gemensamma ansvar för områdets ekonomiska och finansiella stabilitet.

Vi stöder till fullo den grekiska regeringens insatser och välkomnar de ytterligare åtgärder som tillkännagivits den 3 mars, vilka är tillräckliga för att säkra budgetmålen för 2010. Det ställdes krav på dessa åtgärder vid Europeiska rådets informella möte den 11 februari.

Utifrån den solidaritetsmekanism som vi inrättade är vi redo att, om marknadsfinansiering inte räcker, träda in och ge stöd genom en Europaled operation med bilaterala lån från euroområdets medlemsstater, i samarbete med Internationella valutafonden.

Mekanismen är förenlig med fördragen och uppfyller medlemsstaternas, kommissionens och centralbankens generella krav. Därför har Greklands regering inte behövt begära något ekonomiskt stöd, även om vi kommer att övervaka situationen mycket noga.

Låt mig bara säga att Internationella valutafondens deltagande inledningsvis skapade en viss oro eftersom det kunde ge intrycket av externt stöd till ett euroområde som inte kunde lösa sina egna interna problem. Vid närmare eftertanke kom dock den åsikten att dominera att Internationella valutafonden när allt kommer omkring i hög grad finansieras med europeiska pengar, så varför skulle europeiska länder inte kunna utnyttja dess resurser? Vi har inrättat och finansierat IMF just för detta syfte och det skulle vara märkligt att inte utnyttja denna fond och dess expertis. Ett nära samarbete med IMF föreföll därför att vara acceptabelt, särskilt i fråga om en insats som till största delen består av bilaterala eurolån.

Två ytterligare aspekter av uttalandet har gett upphov till många kommentarer.

För det första vill Europeiska rådet dra lärdom av denna kris. Därför skapade det en arbetsgrupp under min ledning. Denna arbetsgrupp kommer att inrättas i nära samarbete med kommissionen och inbegripa företrädare från medlemsstaterna, det roterande ordförandeskapet och Europeiska centralbanken. Den ska lägga fram sina slutsatser innan utgången av detta år. Europeiska rådet ska fatta de slutliga politiska besluten. Jag avser att ge detta arbete hög prioritet. Fallet med Grekland synliggjorde begränsningarna i euroområdets aktuella finansiella övervakningsmekanism. Vi måste utforska alla möjliga sätt att stärka budgetdisciplinen och föreslå en ram för krishantering. Ett stärkande av våra mekanismer är avgörande. Vilka lagtexter som eventuellt kan behöva ändras är en öppen fråga som måste utforskas, samtidigt som man är medveten om de olika förfaranden som skulle krävas för att ändra de olika rättsliga instrumenten.

Arbetsgruppen måste hantera två aspekter av problemet, som synliggjordes genom krisen nyligen: ansvar – hur man ska förhindra nya fall av en sådan bristande budgetsdisciplin – och solidaritet – hur man ska undvika improvisation om en finansiell kris eventuellt inträffar igen i en medlemsstat.

Fallet med Grekland har också visat att man behöver undersöka frågan om skillnader i konkurrenskraften inom euroområdet och inom EU. Vi inledde en diskussion om detta som kommer att fortsätta i juni. Det är en aspekt av euroområdets ekonomi som vi inte har uppmärksammat tillräckligt. Utan mer ekonomisk konvergens kommer vi att äventyra den gemensamma valutan och den gemensamma marknaden. Denna diskussion är mycket viktig. Budgetdisciplin räcker inte. Bakom budgetproblemen ligger ekonomiska problem.

Den andra punkten som har kommenterats var stycket där vi uppgav att vi åtar oss att främja en stark samordning av den ekonomiska politiken i Europa. Vi anser att Europeiska rådet måste förbättra den ekonomiska förvaltningen av EU och vi föreslår att det får en ökad roll i den ekonomiska samordningen och i utformningen av Europeiska unionens tillväxtstrategi.

Vissa har påpekat att den franska versionen av detta yttrande hänvisar till "*gouvernement économique*" i stället för "governance". Låt mig göra mycket klart att det här inte finns någon skillnad i vad vi försöker uppnå. Vi vill till fullo utnyttja Europeiska rådet som det organ där vi kan samordna unionens instrument och nationella instrument för att förbättra vårt ekonomiska resultat. Europeiska rådet är varken den verkställande eller den lagstiftande myndigheten inom unionen. Europeiska rådets uppdrag är enligt fördraget att ge uppslag och riktlinjer för unionens politiska inriktning. Detta gäller också den ekonomiska politiken. Detta är vad som främst sattes i centrum vid Europeiska rådets möte när vi började undersöka Europa 2020-strategin.

Här kan jag rapportera om stadiga framsteg, som vi kommer att gå vidare med vid Europeiska rådets möte i juni. På grundval av Europeiska kommissionens förslag – och jag vill här berömma ordförande Barrosos arbete – har vi redan fastställt fem viktiga mål som våra insatser bör inriktas på.

För det första att få upp sysselsättningen till 75 procent, särskilt genom större deltagande från ungdomar, äldre arbetstagare, lågkvalificerade arbetstagare och en bättre integration av lagliga invandrare.

För det andra att förbättra villkoren för forskning och utveckling, särskilt i syfte att få de kombinerade offentliga och privata investeringsnivåerna inom denna sektor att uppgå till 3 procent av BNP.

För det tredje att bekräfta de mål för klimatförändringarna som vi redan har åtagit oss att uppnå senast 2020 och integrera dessa i vår ekonomiska strategi.

För det fjärde att höja utbildningsnivåerna, särskilt genom att sträva efter att minska den andel som slutar skolan i förtid och genom att öka andelen av befolkningen med slutförd högskoleutbildning eller likvärdig utbildning.

Slutligen att främja socialt deltagande, särskilt genom fattigdomsminskning.

Mer behöver göras i riktning mot dessa mål, särskilt genom att utveckla lämpliga indikatorer – och medlemsstaterna behöver nu fastställa sina nationella mål, vilka kommer att skilja sig åt beroende på de nationella situationerna. Vissa av dessa mål återspeglas i EU-lagstiftningen medan andra inte har rättslig karaktär men utgör en gemensam strävan som ska ta formen av en blandning av åtgärder på nationell nivå och på EU-nivå.

De sista två av dessa fem mål – utbildning och socialt deltagande – föranledde vissa kommentarer. De representerar naturligtvis nyckelaspekter i vad som har kallats den "europeiska modellen" för samhället, där marknadskrafter mildras genom sociala åtaganden och genom en tydlig miljömedvetenhet. Vissa har påpekat att utbildning är ett nationellt ansvar eller i vissa stater ett subnationellt eller regionalt ansvar. Det stämmer – och det finns ingen avsikt att ändra på detta. Vad det innebär är att alla förvaltningsnivåer behöver arbeta tillsammans med vår gemensamma strategi, där var och en tar ansvar för sin del i vår gemensamma strävan.

När det gäller det sociala deltagandet och fattigdomsminskningen har vissa sagt att detta är ett resultat, inte ett medel. Det kommer att bli resultatet av våra insatser, inte ett instrument. Även om jag förstår detta argument är det sociala deltagandet ett av unionens ansvarsområden enligt Lissabonfördraget, och det är också ett nyckelinstrument för att förbättra vårt övergripande ekonomiska resultat samt för att säkra offentligt stöd för det vi vill uppnå. Det står i samband med folks djupa önskan om rättvisa i vår ekonomi. Om vi bortser från detta är det på egen risk.

Utöver att fastställa dessa fem mål – där ytterligare arbete kommer att krävas – underströk Europeiska rådet att snabba framsteg krävs för att stärka den finansiella regleringen och tillsynen, både inom unionen, där

Europaparlamentet har ett viktigt arbete framför sig när det gäller finanstillsynen, och inom internationella forum såsom G20, för att säkra lika villkor på global nivå.

Framsteg krävs särskilt i frågor såsom kapitalkrav, institut med betydelse för det finansiella systemet, finansieringsinstrument för krishantering, ökad öppenhet på derivatmarknaderna, övervägande av särskilda åtgärder i samband med statskreditswappar och genomförande av internationellt överenskomna principer för bonusar inom sektorn för finansiella tjänster. Kommissionen kommer inom kort att lägga fram en rapport om möjliga innovativa finansieringskällor, såsom en global skatt på finansiella transaktioner eller på banker. Vi måste hitta lösningar så att en ny finanskris inte kan inträffa igen, men vi måste också ta itu med den moraliska kris som låg till grund för denna.

Europeiska rådet fortsatte med en diskussion om klimatförändringar och om hur vi skulle omorientera våra insatser efter Köpenhamn. En övergripande och heltäckande rättslig överenskommelse är det enda effektiva sättet att uppnå det överenskomna målet att den globala temperaturökningen ska ligga under 2°C. Vi enades om att vara fortsatt ambitiösa och konstruktiva i de internationella förhandlingarna, men vi enades också om att en stegvis strategi skulle tillämpas, som bygger på Köpenhamnsavtalet. De löften som gjordes om utsläppsminskningar är otillräckliga för att uppnå det centrala målet på 2°C. Förhandlingarna fordrar en ny dynamik. Vid nästa möte, i Bonn, bör man fastställa färdplanen för att gå vidare med förhandlingarna. Vid partskonferensen (COP-2) i Cancún måste man komma med konkreta beslut och ta itu med de luckor som kvarstår. Unionen och dess medlemsstater kommer att leva upp till sitt åtagande att tillhandahålla 2,4 miljarder euro årligen under perioden 2010–2012 för en snabb finansiering, och vi har ett fortsatt åtagande till att tillsammans mobilisera 100 miljarder US-dollar per år fram till 2020 för att hjälpa utvecklingsländerna att bekämpa klimatförändringar.

I detta sammanhang hade vi en diskussion om hur man skulle vända sig till viktiga partner i världen, som inleddes av kommissionens vice ordförande/unionens höga representant Catherine Ashton, vars relevanta analys blev väl mottagen.

Vi kommer att ta upp dessa frågor inte bara i FN-processen utan även i andra sammanhang, för att bidra till att skapa den nödvändiga drivkraften. Vi kommer också att ägna oss åt internt arbete. Vi kommer att hålla en särskild debatt i Europeiska rådet om energipolitik och om hur man ska gå mot en effektiv och koldioxidsnål ekonomi och utforska alla dess aspekter, inbegripet leveranstryggheten.

Herr talman, ärade ledamöter! Jag kan dra slutsatsen att Europeiska rådet har gjort tydliga framsteg och undvikit enorma och skadliga fallgropar som skulle ha kunnat innebära en kraftig motgång.

Märkligt nog har vissa menat att jag bara hade rollen som åskådare i denna process medan andra har anklagat mig för att vara en makthungrig diktator. Låt mig försäkra er om att jag inte är något av detta. Europeiska rådets ständiga ordförande måste vara en person som underlättar och skapar samförstånd inom en institution som bara kan fungera genom att hitta de nödvändiga och tillräckligt ambitiösa kompromisserna.

Jag hade hoppats att min start som ständig ordförande för Europeiska rådet skulle ha varit lättare. De två kommande åren kommer att bli svåra. Jag är fullt medveten om att den värsta delen av lågkonjunkturen är över, men inte problemen.

Vi reagerade effektivt i hanteringen av den ursprungliga finansiella krisen, men det är ofta svårare att förbli enade och agera konsekvent när stormen väl är över. Detta innebär att det inte kan bli något "det gamla vanliga" under de kommande två åren. Det kommer också att gälla för Europaparlamentet.

Maroš Šefčovič, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Förra månaden tvingades Europeiska rådet hantera en viktig dagordning under mycket krävande omständigheter. Efter en intensiv och uppriktig debatt enades det inte bara om huvudparten av kommissionens förslag till Europa 2020-strategin för tillväxt och sysselsättning utan det beslutade också om en mekanism för att säkra finansiell stabilitet i euroområdet, som kan tillhandahålla finansiellt stöd till Grekland om behov skulle uppstå.

Men låt oss tala klarspråk. Inte många skulle ha förutsagt detta resultat. Men tanke på vad som stod på spel fanns det betydande meningsskiljaktigheter mellan medlemsstaterna ända fram till det att Europeiska rådets möte inleddes, både om frågan, på kort sikt, om den finansiella stabilitetsmekanismen och om frågan, på medellång sikt, om Europa 2020-strategin. Låt mig i korthet förklara hur lösningen har uppnåtts och vad detta innebär ur kommissionens synvinkel. Jag ska börja med den finansiella stabilitetsmekanismen och sedan fortsätta med Europa 2020-strategin.

När det gäller den finansiella stabilitetsmekanismen rörde vi oss verkligen på outforskad mark. Men låt oss vara uppriktiga också om en annan punkt. Samtidigt som det var nödvändigt att hitta ett nytt svar på en ny utmaning var det otänkbart att inte ge något svar. Frågan var inte huruvida det skulle bli ett svar. Frågan var vad svaret skulle kunna vara och borde vara. Som jag sade finns det inget inledande samförstånd mellan medlemsstaterna i detta avseende. Diskussioner hade pågått under en viss tid men hade inte kommit fram till någon slutsats före mötet – varken om principen eller om mekanismens detaljer.

Därför tog kommissionen initiativet, mer specifikt ordförande José Manuel Barroso och kommissionsledamot Olli Rehn, genom en blandning av samförståndsskapande arbete och offentligt försvar, för att hjälpa medlemsstaterna att enas kring våra gemensamma intressen. Å andra sidan arbetade kommissionen hela tiden mycket aktivt med medlemsstaterna i euroområdet i utformningen av en adekvat mekanism. Särskilt såg kommissionen till att alla mekanismer skulle placeras i ett gemenskapssammanhang. Under de 10 dagarna före Europeiska rådets möte verkade kommissionen å andra sidan upprepade gånger för ett beslut om en sådan mekanism, grundad på två centrala principer: stabilitet å ena sidan och solidaritet å andra sidan. Ni kanske minns vår debatt före Europeiska rådets möte. Dessa är de två principer som ni alla har efterfrågat.

Ni vet alla att det krävdes ihärdigt arbete och komplexa förhandlingar för att uppnå den lösning som i slutändan visade sig acceptabel. Väsentligen grundas den på den mekanism för euroområdet som förespråkas av kommissionen, samtidigt som den också sörjer för IMF:s deltagande. Därmed har vi nu en fungerande mekanism på plats som är färdig att användas. Det är ett klokt skyddsnät. Det är vad vi behövde och det är vad vi fick.

Kommissionen är nöjd med mekanismens slutliga utformning. Måhända är den inte perfekt. Den är definitivt unik i sitt slag, även om den är utformad med full respekt för fördragen. Och dess huvudsakliga beståndsdelar tar hänsyn till vad som är viktigt. Institutionerna behåller rollen att utlösa mekanismen. De rätta förberedelserna har gjorts för att involvera IMF, inom ramen för euroområdet.

Samtidigt tillkännagav Europeiska rådet den arbetsstyrka som mer i detalj skulle studera mekanismer för att hantera denna form av kris. Dess särskilda form förklaras av dess komplexa ansvarsområde, som grundas på ett långtidsperspektiv och syftar till en omfattande diskussion av alla möjliga alternativ, även eventuella fördragsändringar. En sådan grundläggande debatt är naturligtvis viktig och redan i vår kommer kommissionen att lägga fram åtgärder för att förbättra samordningen inom euroområdet. För detta syfte kommer vi att utnyttja nya möjligheter som redan ges av Lissabonfördraget. Kommissionen vet att parlamentet delar dess syn att det är mycket bättre att föregripa behovet av samordning och att redan ha rätt mekanismer på plats när de behövs.

Låt mig nu gå över till diskussionen om Europa 2020-strategin. Vi har redan diskuterat hur vi bör vidta brådskande åtgärder, behovet av att sporra samhället till att ändra vårt tillvägagångssätt och EU:s centrala roll för att uppnå en framgångsrik förändring av vår ekonomi.

Genomförandet kommer att kräva en gemensam ansträngning från alla intressenter på alla nivåer. Vi vet alla att starka och tydliga budskap ger människor något att samlas kring. Därför är de konkreta mål och de flexibla initiativ som föreslås för dessa strategier så viktiga. De ger uttryck för vår gemensamma europeiska ambition och tillhandahåller en punkt kring vilken gemensamma insatser kan utformas. Om vi kollektivt lyckas uppnå dessa, vet vi att Europa kommer att öka sin konkurrenskraft, bevara sin livsstil och stärka sin ställning som global aktör. Därför är det också mycket viktigt att understryka att detta kommer att vara ett prov på hur långt medlemsstaterna är beredda att gå med nationella åtgärder i strävan mot gemensamma mål.

Efter detta möte i Europeiska rådet har vi nu enats om exakta siffror för sysselsättning, forskning och utveckling samt klimat och energi. Kommissionen upplever också att tanken på ett utbildningsmål har godtagits och att konkreta mål med säkerhet kommer att inrättas även på denna punkt – enligt de linjer som kommissionen har föreslagit – förhoppningsvis redan i juni.

Jag skulle vilja säga något om det mål som diskuterades livligast, det som gäller åtgärder mot fattigdom. Ni är medvetna om att några medlemsstater ännu inte är övertygade om att det är EU:s uppgift att ställa upp ett mål mot fattigdom. Kommissionens syn in frågan är också mycket tydlig.

För det första, alla som har läst fördragets bestämmelser om socialpolitik vet att det är helt fel att påstå att denna fråga ska förbehållas medlemsstaterna.

För det andra tillbakavisar kommissionen påståendena om att inget meningsfullt mål kan ställas upp på detta område. Vi kommer att fortsätta förbättra den tydliga och metodologiskt sunda strategi som vi har lagt fram. Kommissionen är säker på att ett samförstånd kan skapas kring denna fråna och med nu och fram till juni.

För det tredje måste vi alltid vara medvetna om risken för att vår union ger intryck av att bry sig mer om banker och företag än om arbetstagare och familjer. Kommissionen är besluten att se till att det inte blir så. Ett mål mot fattigdom skulle sända ut en stark signal om att EU handlar om möjligheter för alla i samhället, även de mest marginaliserade och de mest utsatta personerna. Och, som kommissionen upprepade gånger har hävdad, frågan om fattigdom kan inte lösas enbart genom sysselsättningspolitik. Sysselsättningspolitiken är av enorm betydelse men den kan aldrig nå ut till alla samhällssektorer. Hur är det med barnen? Hur ska vi behandla pensionärerna? Vilken typ av lösningar söker vi när det gäller de marginaliserade samhällsgrupperna?

Jag kan försäkra er om att kommissionen kommer att fortsätta påtryckningarna för att ett mål mot fattigdom ska finnas som en högsta prioritering. I detta kommer vi naturligtvis att respektera den fördelning av befogenheter som anges i fördragen. Våra flaggskeppsinitiativ är alla utformade så att åtgärderna på EU-nivå kompletterar medlemsstaternas åtgärder. Europa 2020 handlar inte om att en nivå ska agera på bekostnad av den andra. Det handlar om att få alla nivåer att fungera väl och fungera tillsammans som en helhet.

Under de kommande månaderna kommer debatten i allt högre grad att flyttas till medlemsstatsnivå, då de EU-omfattande målen omsätts i nationella mål. Jag vill be er att till verkligheten delta i denna debatt och förklara att detta inte handlar om något som dikteras av en central myndighet. Det handlar om en gemensam strategi för gemensamma problem och om ett kreativt sätt att använda den europeiska dimensionen för att uppmuntra medlemsstaterna att gå lite längre i sina ansträngningar för att reformera sina ekonomier.

Slutligen något om de andra frågor som diskuterades vid Europeiska rådets möte.

Vid middagen diskuterade Europeiska rådet det kommande G20-toppmötet utifrån inledande kommentarer från ordförande José Manuel Barroso. Som ni vet är det inte alla EU-medlemsstater som har en egen plats i G20. Kommissionen har agerat och är besluten att fortsätta agera som en förvaltare av det allmänna europeiska intresset. Nu, då finanskrisens omedelbara effekt avtar, står G20 inför utmaningen att upprätthålla drivkraften till en gemensam strategi för de politiska frågor som behöver behandlas om världen vill komma ur krisen i bättre form.

Enligt kommissionen måste EU fortsätta vara en drivkraft för denna ambition. Vid det kommande toppmötet i Toronto måste G20 komma med ett klart budskap om en exit-strategi för att stödja återhämtningen – en strategi där alla de stora ekonomierna spelar sin roll. Det bör också på nytt framhållas att ett slutförande av Doharundan skulle vara ett enormt uppsving för världsekonomin. Allra främst måste det fortsätta verka för en reform av finansmarknaden. Vi måste fortsätta påtryckningarna på våra internationella partner för att G20-åtagandena ska genomföras konsekvent och i rätt tid.

I detta sammanhang betonade man att vårt budskap kommer att vara starkast om vi kan hävda att EU har gjort sin läxa. Därför bör vi före mötet i Toronto sikta på att enas om de viktiga delarna av regleringen av finansiella tjänster som fortfarande inte har slutförts, nämligen delarna om förvaltning av alternativa investeringsfonder och om bankernas kapital, känt som CRD III. Naturligtvis är det också avgörande att enas om tillsynspaketet så att myndigheterna kan bedriva denna verksamhet från 2011. Kommissionen har aldrig dolt sin besvikelse över i vilken grad rådet förslog att minska myndigheternas befogenheter, vilket skulle äventyra deras effektivitet. Ni håller nu på att debattera paketet, vilket utgör ett tillfälle för kollektiv omprövning, också med hänsyn till de senaste månadernas erfarenheter.

Ordförande Barroso tog också itu med bördan av att återställa bankerna och bekräftade kommissionens välvilja mot nya instrument, inklusive avgifter för bankerna som ska bidra till stabilitetsfonder. Vidare talade han om derivat, särskilt om problemet med nakna kreditssvappar som gäller statsobligationer. Han betonade att kommissionen undersöker detta noga och överväger vilka nya åtgärder som behövs i fråga om blankning, utöver den strukturella reform av derivatmarknaderna som vi redan eftersträvar genom lagstiftning, som vi kommer att presentera för er i juni och även senare i år.

Europeiska rådet tog också upp klimatförändringarna och stödde de centrala budskap som framställdes i kommissionens meddelande. Medlemsstaterna enades om att detta ska fortsätta stå högst upp på vår lista över utmaningar. Det innebär att upprätthålla drivkraften i de internationella insatserna – och ni vet att detta inte alltid är lätt. Men vi har den språngbräda som behövs. Vi har de tidigare åtgärderna inom EU som

bakgrund. Och Europeiska rådet upprepade EU:s åtagande att snabbstarta finansieringen för att hjälpa utvecklingsländerna.

Vad vi nu behöver är att vara beslutsamma och konsekventa. Beslutsamma i att gå ut och lägga fram vår sak för viktiga partner runtom i världen och förklara varför vi inte kan sänka vår ambition. Kommissionen erkänner att parlamentet redan deltar i denna insats. Som ni vet har min kollega kommissionsledamot Connie Hedegaard redan engagerat sig i ett uppsökande program.

Vi måste vara konsekventa i vårt åtagande till en effektiv internationell överenskommelse, om de övriga av de viktigaste aktörerna är redo att delta. Vi behöver befästa de framsteg som gjorts i Köpenhamnsavtalet.

Sammanfattningsvis har kommissionen har gett ett viktigt bidrag till detta möte i Europeiska rådet, det första formella mötet med ett framgångsrikt ordförandeskap i egenskap av Europeiska rådets ständiga ordförande, Herman van Rompuy. Jag skulle vilja gratulera honom till hans framgångsrika ordförandeskap genom dessa mycket svåra vatten och under dessa komplicerade omständigheterna.

Vi ser fram emot de kommande månadernas intensiva arbete, särskilt fram till Europeiska rådets möte i juni, tillsammans med er i Europaparlamentet och det spanska ordförandeskapet i de olika rådskonstellationerna. Detta arbete måste staka ut kursen för ett dynamiskt och fokuserat EU som är redo att möta det kommande decenniets utmaningar.

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Herr talman, ordförande Van Rompuy, vice kommissionsordförande Šefčovič! Europeiska rådets möte dominerades av problemen inom euroområdet och EU 2020-strategin som syftar till att få tillbaka Europa på vägen mot tillväxt och arbetstillfällen för våra medborgare. Alla stats- och regeringschefer kom överens om att stärka den europeiska strukturen för ekonomisk förvaltning och att verka för en mycket starkare samordning av den ekonomiska politiken i Europa. Det verkar lovande. Det skulle också kunna vara ett historiskt ögonblick i den europeiska integrationen, men just nu är det framför allt lovande. Hur detta sedan konkretiseras under de kommande månaderna och åren kommer att vara avgörande. Det är ändå så att enbart löften inte räknas vad EU-medborgarna beträffar. Det enda som betyder något för våra medborgare är resultaten.

Ordförande Van Rompuy! För Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) vill jag berömma ert engagemang. Ni har fått en bra start som den förste permanente ordföranden för Europeiska rådet, och det är ni som har den viktiga uppgiften att fortsätta omforma Europeiska rådet till ett organ med ett konkret politiskt åtagande till EU:s ekonomiska förvaltning. Därför ser vi fram emot resultaten från er och er arbetsgrupp, och vi är övertygade om att ni genom ert engagemang och er ihärdighet kommer att klara uppgiften. Det är mycket brådskande och beslutsamhet och energi är vad som nu krävs. Jag uppmanar er att komma och diskutera arbetsstyrkans resultat även här i parlamentet, och att delta i en debatt med oss med avseende på det. Uppgiften är mycket omfattande och därför är det så viktigt att ni samarbetar med Europeiska kommissionen och även med Europaparlamentet i egenskap av EU-medborgarnas företrädare.

Vi förväntar oss att ni till fullo respekterar vår institutionella roll och låter oss delta aktivt i ärendena, inte bara i efterhand utan på förhand, i utvecklingen av förslagen. PPE-gruppen ser till exempel fram emot förslagen från Europeiska kommissionen om större ekonomisk samordning av penningpolitiken. I detta avseende sätter vår grupp värde på strängare budgetriktlinjer inom stabilitets- och tillväxtpakten och att dessa får en starkare förebyggande effekt. Vi förväntar oss även att Europeiska kommissionen spelar en mycket aktiv roll i den fortsatta utvecklingen av EU 2020-strategin. Vi uppmanar kommissionen att till fullo utnyttja de instrument som den har fått genom Lissabonfördraget, särskilt när det gäller att bedöma medlemsstaternas insatser. När allt kommer omkring är det mycket tydligt för PPE-gruppen och andra grupper i Europaparlamentet att den öppna samordningsmetoden bör ersättas av bindande åtaganden och en sund blandning av positiva incitament och sanktioner där det behövs, och vi förväntar oss av er båda att ni inte spiller någon tid i framläggandet av övertygande förslag.

När det slutligen gäller Grekland har vår grupps ordförande, Joseph Daul, berömt rådet för dess beslut om en ny mekanism för att vid behov hjälpa Grekland med deltagande av Internationella valutafonden (IMF). Som sig bör har solidaritet och ansvar en central plats i denna plan. Ändå är situationen fortfarande oroväckande och därför vill jag än en gång upprepa att solidaritet verkar åt båda hållen. Grekland kommer att stå fast vid sina överenskommelser genom att faktiskt genomföra reformplanerna. Kan Grekland återfå finansmarknadernas förtroende? Detta kommer att vara avgörande för att lösa krisen.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Inledningsvis vill jag tacka Herman Van Rompuy för hans vilja till kommunikation med parlamentet, vilket är ett gott tecken på hans personliga engagemang.

Vad ni faktiskt hade att säga till parlamentet – vilket gäller beslut som fattats av rådet, inte av er personligen – är en stor besvikelse för oss. Låt oss först se på Grekland. Om man tar del av kommentarerna i medierna, t.ex. i *International Herald Tribune*, sägs det med rätta att Grekland, eftersom det inte uppfyller IMF:s stränga villkor, inte har IMF:s tilltro. Detta är upp till rådet. Bini Smaghi – som är någon från Europeiska centralbanken – säger att det ur hans synpunkt är mer demokratiskt att lösa problem genom ett närmare samarbete i Europa än genom ett teknokratiskt organ som t.ex. IMF.

Om man ser på marknaden, ser man att den har reagerat. Jag inser att dess reaktion i förhållande till euron var något mer positiv, men i förhållande till Grekland har situationen inte förbättrats utan förvärrats. Budskapet från rådet är inte ett positivt budskap. Rådet tenderar alltid att fördröja frågor och diskussioner och förslag. Det är som att vara på Titanic – fartyget stöter emot isberget och människorna säger "OK, låt oss inrätta en arbetsgrupp för att överväga hur vi kan undvika kollisioner som denna i framtiden", eller "låt oss föra en intensiv diskussion om nästa veckas meny" precis efter att katastrofen har inträffat. Det är ingen lösning. Rådet måste hitta lösningar. Det är inte ert fel, det är stats- och regeringschefernas fel, som inte är beredda att börja jobba med dessa lösningar och som inte är beredda att ta tag i nya idéer – som de idéer som har lagts fram av de europeiska socialdemokraterna – som grundas på båda pelarna, det vill säga på stabilitet men också på solidaritet. Självklart börjar inte solidariteten när något har gått snett – verkliga vänner varnar varandra i god tid när något håller på att gå fel. Därför är det också orättvist att behandla Grekland på det här sättet efter att ha stått vid sidan om och sett på i årtal, väl medvetna om att något var fel, och att nu i efterhand säga "ni kan inte räkna med vår solidaritet nu". Därför är resultatet av rådets möte när det gäller Grekland fullkomligt otillfredsställande.

Det förhåller sig på liknande sätt med Europa 2020. Kommissionens förslag hade sina negativa sidor men de hade också sina positiva sidor. Vi var inte precis förtjusta, eftersom vi upplevde att flera saker saknades. Vad gör då rådet med Europa 2020? Det tar bort flera delar av denna strategi. Ni har just nämnt fem punkter, men sammanhanget – tanken att Europa 2020 skulle innebära att de ekonomiska frågorna, de sociala frågorna och miljöfrågorna också behandlas – går om intet, eller åtminstone finns det en risk för detta.

När jag hör – vice ordföranden bekräftade detta – att några stats- eller regeringschefer frågar "Ska vi ägna oss åt fattigdomen? Ska vi bekämpa fattigdomen?" – är det inte groteskt att fattigdomen och ojämlikheten ökar i Europa i dag? Sedan finns det stats- och regeringschefer som säger "Det är inte en fråga för oss". Hur, i så fall, kan de bemöta medborgarna, om just social rättvisa inte behandlas som en central fråga? Därför håller jag med er och kommissionens vice ordförande om att vi måste insistera på att kampen mot fattigdom – vilka kriterierna än är – och fattigdomsminskningen fortsätter vara målsättningar för oss. Det är verkligen viktigt för oss inom gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet.

(Applåder)

Herr Van Rompuy! Ni nämnde att detta var ert första formella möte i Europeiska rådet. Ni kommer att hålla ett andra möte i Europeiska rådet i juni. Jag önskar er all framgång med detta rådsmöte. Det kommer inte att bli lätt, med tanke på att vissa val äger rum. I samband med dessa val är det en mycket överhängande risk att partier kan komma till makten som är ännu mindre intresserade av ett nära samarbete i Europa. Jag önskar er ändå allt gott och jag hoppas att stats- och regeringscheferna inte lämnar er i sticket som de gjorde vid ert första formella möte i Europeiska rådet. Närhelst ni behöver hjälp och stöd, kom till Europaparlamentet och kom särskilt till gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet. Vi kommer att ge er nytt hopp om att Europa fortfarande kan vara något värdefullt!

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag har två kommentarer om förra månadens möte i rådet. Den första gäller den mekanism som rådet beslutade om för Grekland, och när det gäller denna har jag allvarliga tvivel. Jag hoppas att jag har fel men jag tror inte att den kan fungera helt enkelt eftersom det är ett system med bilaterala lån och inte ett system – en europeisk lösning – med ett enstaka lån från Europeiska kommissionen till Grekland, vilket var den ursprungliga idén.

(Applåder)

Om man ser på marknaderna är det för närvarande mycket tydligt att de inte tror på detta system. Detta började inte i går utan för en vecka sedan. Förra måndagen – för en vecka sedan – fanns det redan ett problem som gällde grekiska obligationer som låg på en räntenivå på nära 6 procent. Det är 300 räntepunkter högre än den lägsta räntan i EU, som är 3 procent. Eftersom det nu förs en diskussion inom EU mellan de olika medlemsstaterna om vilken räntan för bilaterala lån bör vara, ökade också denna i går till 400 räntepunkter, det vill säga 4 procent.

Det är inte rätt sätt att hjälpa Grekland. Grekland måste vidta de åtgärder som är nödvändiga, men inte med bilaterala lån. Denna mekanism hjälper faktiskt inte Grekland utan bestraffar just nu landet.

Det är helt nödvändigt att Europeiska kommissionen så snabbt som möjligt återgår till sin ursprungliga idé om ett europeiskt lån som ges av Europeiska kommissionen. Då kommer man automatiskt att ha lägre räntor än de räntor som gäller på marknaden i dag, eftersom denna garanti ges från Europeiska kommissionen och EU-institutionerna. Det är det enda sättet att hjälpa den grekiska regeringen att uppnå sina mål.

Samtidigt måste Greklands regering självklart upphöra med sin interna kamp. Om det finns skilda synpunkter när det gäller Internationella valutafondens ingripande, och om sådana diskussioner fortsätter, då kommer räntan automatiskt att öka.

Min andra poäng är att vi nu behöver mer än bara en mekanism för Grekland eller andra länder. Vad vi behöver nu är en modig europeisk kommission som lägger fram ett paket med ekonomiska reformer och valutareformer och vi behöver dessa så snabbt som möjligt. Vad vi nu behöver är ett paket av den omfattning som vi tidigare har fått från Jacques Delors, som vid en viss tidpunkt lade fram paketet med Ekonomiska och monetära unionen, eller den inre marknaden, för att lösa problemen. Det är vad vi behöver nu. Vi behöver ett modigt paket. Bara Europeiska kommissionen kan göra detta. Rådet kan inte göra det – inte ens rådets ordförande. Det är kommissionen som har initiativrätten och det är kommissionen som nu måste lägga fram ett konkret paket.

(Applåder)

Min gruppns uppfattning är att tre viktiga delar måste ingå i detta paket. Det första är inrättandet av en europeisk valutafond. Detta är helt nödvändigt och idén introducerades av Tysklands finansminister Wolfgang Schäuble. Vi behöver denna fond så snabbt som möjligt, för att uppnå en effektivare stabilitetssakt.

Det andra vi behöver, så snart som möjligt, är att den europeiska obligationsmarknaden sänker räntan för alla EU-länder. Det är inte ett straff för det största landet, Tyskland. Tvärtom kan man ha ett system där Tyskland betalar lägre ränta än i dag eftersom vi har en likviditetspremie knuten till den framtida europeiska obligationsmarknaden. De tekniska medlen för att åstadkomma detta finns och kan tillämpas.

Det tredje vi behöver är en djärvare 2020-strategi. Jag stöder helt och hållet vad Corien Wortmann-Kool sade för en stund sedan om att vi behöver en starkare förvaltningsmetod. Det är inte genom den öppna samordningsmetoden som vi kommer att uppnå våra mål. Vad vi behöver är en metod med piska och morot, som Corien Wortmann-Kool hänvisade till, där inte bara medlemsstaterna, utan även kommissionen, sitter i förarstolen.

Vi måste komma på något. Om rådet under de kommande månaderna inte gör vad som krävs i fråga om en djärvare 2020-strategi, vad kan då vi som Europaparlament göra? Vad vi kan göra är följande: under de kommande veckorna måste parlamentet enas om de allmänna ekonomiska riktlinjerna och avge ett yttrande om dessa. Om rådet, med kommissionens stöd, har lagt fram en djärvare 2020-strategi, då ser jag det inte som nödvändigt att godkänna dessa allmänna ekonomiska riktlinjer. Först och främst måste det vara ett djärvt förslag, som jag hoppas kommer att ligga på bordet i juni. Sedan kan vi göra vårt jobb och godkänna denna djärvare strategi och de allmänna ekonomiska riktlinjerna.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag måste medge att jag, när jag hörde Herman Van Rompuy tala, bad min granne Alexander Lambsdorff att nypa mig. Jag fick nämligen känslan att jag inte var i den verkliga världen eller att Europeiska rådets ordförande inte var det. Jag säger detta eftersom det enda positiva resultatet av det senaste toppmötet enligt min mening var att man satte stopp för det tarvliga käbblet mellan Paris, Berlin och Bryssel – med ECB inbegripet – i samband med frågan om det fanns behov av Europeiska valutafonden eller om inte IMF skulle kallas in. Slutresultatet var den kohandel som Guy Verhofstadt redan har beskrivit på ett bra sätt.

Jag förstår heller inte hur ni kan påstå att det man enades om vid toppmötet redan nu hjälper Grekland, eftersom den ränta som Grekland måste betala i dag – jag kontrollerade just detta – inte är 6 procent utan 7 procent. Räntesatsen gick alltså upp omedelbart efter rådets beslut. Jag kan verkligen inte förstå hur man kan slå blå dunster i folks ögon, när det gäller europeisk solidaritet, i den grad som tydligen skedde i rådet.

Jag anser också att man där gav en mycket underlig och knappt märkbar signal till Grekland, eftersom vad som under och efter rådets möte, under och efter toppmötet, beskrevs som ett skyddsnät egentligen inte alls är något skyddsnät. Om det var ett nät, skulle det kunna bära en viss vikt. Men när det gäller Grekland kom man överens om att landets situation måste nå botten innan Bryssel skulle vara redo att faktiskt hjälpa till. I

Tyskland, när förbundskansler Angela Merkel kom tillbaka från Bryssel, fick man en känsla av att hon ville visa grekerna hur det är att vara på botten innan hon skulle vara villig att hjälpa dem. Vi får intrycket att detta mer handlar om att ge en hård läxa, men vi får inte intrycket att hårda läxor är vad som skulle hjälpa EU för tillfället.

(Applåder)

Denna mycket negativa energi mot Grekland går hand i hand med beslutet att inte involvera sig i lösningen av Greklands problem. Allt som nu måste ske i fråga om budgetkonsolidering, vilka områden som behöver skäras ned när det gäller statsskulden, hur den offentliga sektorn ska effektiviseras, hur skatteflykt ska motverkas, hur korruptionen i Grekland ska hanteras, lämnas över till IMF medan EU vägrar att delta. Detta uppförande är inte rätt, enligt min mening.

Även i detta fall måste vi vara tydliga med vad Grekland faktiskt lär oss – nämligen att vi ställs ansikte mot ansikte med svagheter i våra fördrag, särskilt när det gäller Maastrichtfördraget. Om jag analyserar dessa svagheter kommer jag inte fram till slutsatsen att vi ömsesidigt bör enas om att inte bli involverade i detta skede. Istället drar jag slutsatsen att ett mer ömsesidigt ansvar och mer solidaritet måste åtföljas av ömsesidiga ingripanden. Tiden är helt enkelt inne – utöver vad Guy Verhofstadt hade att säga om euroobligationer och mekanismen för finansiell stöd – för att tala om de kommande reformåtgärderna. Herr Van Rompuy! Om er "task force" – i Tyskland hänvisar man alltid till denna som en *Arbeitsgruppe* eller arbetsgrupp, vilket låter lite mer återhållsamt – lägger denna välbehövda reform åt sidan, ser jag inget alternativ till en kris för Europa som helhet, som kommer att drabba oss efter den grekiska krisen. Det är oundvikligt att vi måste samordna vår ekonomiska politik, vår skattepolitik, hur vi utarbetar våra offentliga budgetar, hur vi säkrar konkurrenskraften, mycket mer och att vi måste ta gemensamt ansvar. Ändå misslyckades alla dessa strävanden vid toppmötet och jag anser att man också misslyckades med att göra grundläggande åtaganden.

När det gäller Europa 2020 – klimatet – och ska vi ta detta som bevis på framgång eller misslyckande, vad ska Connie Hedegaard faktiskt ta med sig till Bonn i maj? Ska hon komma tomhänt? Måste hon verkligen åka till Bonn med de bidrag hon har fått med sig? Det är pinsamt! Än en gång är det dags för fru Nej – förbundskansler Merkel – att visa vad hon går för. Det är så pinsamt att de redan svaga socialpolitiska mål som José Manuel Barroso lade fram har urvattnats än en gång av Tyskland, av Angela Merkel.

Det har blivit så mycket negativ energi från Tyskland! Jag har läst att många ledamöter, när detta hände, önskade att Helmut Kohl var tillbaka. Jag var faktiskt inte en av dem. Jag har fortfarande ett något annat minne av Kohl-åren. På den tiden var heller inte Europa allt. Vad jag skulle vilja se är att den politiska kunskapen i Europas huvudstäder, om att man i dessa dagar av globalisering och global kris måste förena sina krafter, slutligen tar sig uttryck i en gemensam politik.

Herr Verhofstadt! Jag stöder gärna er uppmaning till att mer görs för Europa 2020. Hittills är det trots allt tre grupper i Europaparlamentet som har arbetat uteslutande med detta.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Krisen i Grekland dominerade naturligtvis rubrikerna efter Europeiska rådets möte, men vid mötet tog man också viktiga första steg med initiativet Europa 2020. Min grupp, ECR-gruppen, vill att euroområdet ska lyckas för dem som väljer att vara medlemmar. Det är nu mycket viktigt för den europeiska ekonomin som helhet att en viss instabilitet inte skadar handeln och den europeiska ekonomin mer allmänt.

Naturligtvis har inte ännu alla medlemsstater valt, eller kommer någonsin att välja, att ansluta sig till den gemensamma valutan. Den aktuella krisen visar varför många, inklusive det brittiska konservativa partiet, avvisar ett medlemskap i euron med den oundvikliga universallösning för räntepolitik och växelkurser som fastställs av faktorer som kanske inte har något att göra med länders inhemska ekonomiska situation. Den aktuella krisen har definitivt visat några av de underliggande problemen med euroområdets aktuella utformning. Men i försöket att ta itu med dessa problem får krisen inte användas som en förevändning för att utvidga ytterligare EU:s befogenheter.

Vi har redan hört riskabelt och lösräckt prat om behovet av mer europeisk ekonomisk förvaltning. En sådan centralisering av makten till EU är ingen lösning och skulle inte vara acceptabel. Grekland behöver vårt stöd och vår uppmuntran, men det är svårt att be utländska skattebetalare, särskilt i länder utanför euroområdet, att betala räkningen. I slutändan är det givetvis bara grekerna själva som kan lösa problemen med den grekiska statsskulden och vi önskar dem lycka till i deras insatser för att hitta en väg ut ur krisen.

När det gäller initiativet Europa 2020 välkomnar vi de första trevande steg som rådet har tagit. När vi hanterar den aktuella ekonomiska och finansiella krisen får vi inte glömma att vi stod inför enorma ekonomiska

utmaningar redan innan krisen slog till, såsom Kinas och Fjärran österns tillväxt och vår alltmer otrygga energiförsörjning. Våra ekonomiska utsikter på lång sikt hänger på en genomgående modernisering av den europeiska ekonomin så att vi kan blomstra på en alltmer konkurrensutsatt global marknad.

Vi stöder inte initiativets alla aspekter. Vissa områden där innovation krävs, t.ex. jordbruket, har i stor utsträckning försumrats, men vi stöder bestämt merparten av programmet och särskilt den fortsatta utvecklingen av den inre marknaden. Vi anser att framgångsrika och konkurrenskraftiga företag är den centrala pelaren i vår ekonomi. De ger ett ekonomiskt välstånd som är avgörande för att skapa arbetstillfällen och generera de resurser som ligger till grund för mycket annat.

Samtidigt som vi alla talar om att minska bördorna för företag, finns det en risk för att vi här ständigt röstar för specifika punkter som gör motsatsen. Så alla EU-institutioner, inklusive vår egen, måste spela sin roll. Kommissionen behöver undvika att komma med förslag som blir en börda för industrin och vi i Europaparlamentet måste visa ansvar och självbehärskning. Många mål som satts upp som en del av Europa 2020 kommer att ses över vid mötet i juni.

Låt mig avsluta i dag genom att uttrycka min förhoppning om att stödet inom Europeiska rådet för ekonomisk frihet och reformer kommer att stärkas betydligt under de kommande veckorna, kanske också – hoppas jag – med hjälp av Storbritanniens nya konservativa regering.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Det är bra att stats- och regeringscheferna kunde enas om ett krispaket men detta är knappast en sant europeisk lösning. Tysklands regering har av taktiska valskäl – när det gäller Nordrhein-Westfalen – gått ganska långt i populistisk riktning. Överenskommelsen styrdes av konversationen mellan förbundskansler Merkel och president Sarkozy. Det är inget paket som ska omfatta medborgarna. Målet är att finansieringsmekanismen ska bestå av, jag citerar, ”incitament för snabbast möjliga återgång till att finansmarknaden sätter priset på hög risk”. En samordning av den ekonomiska politiken ska byggas på de misslyckade principerna i stabilitets- och tillväxtpakten. Staten och medborgarna ska spara, medan finansmarknaderna – bankerna – ska utvärdera om tillräckliga besparingar görs. Jag ser detta som ett tveksamt tillvägagångssätt. I EU råder för närvarande en arbetslöshet på 10 procent – den högsta sedan 1998. Över 20 procent av befolkningen under 25 år är utan arbete. Vi behöver ange mycket specifikt var vi vill göra besparingar. Annars fruktar jag det värsta.

Varför har rådet inte gått med på en ökning av sammanhållnings- och strukturfonderna eller ett omedelbart förbud mot handel med kreditderivat? Varför har det senarelagt, på obestämd tid, överenskommelsen om specifika mål för att bekämpa fattigdomen i EU? Jag säger för övrigt inte att de har gjort detta avsiktligt, men i allt väsentligt kommer senareläggningen att gälla för obestämt tid. Jag anser att detta är en skandal under det här året, det europeiska året för bekämpning av fattigdom. Juni är alldeles för sent.

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! I dag står vi inför en stor man – Europas president. Han är så betydande att han inte kan kritiseras eller klandras. Han är kungen av den moderna politiska klassen. Han är den moderna tidens Zeus och han avser att styra oss från berget Berlaymont. Ve dem som ifrågasätter hans auktoritet eller värdighet, för de skola få ett hårt straff!

I mitt fall var det så att den senaste gången vi träffades och jag hade ett par saker att säga utdömde parlamentet de högsta möjliga böterna! Jag får höra att om jag säger något som upprör er, då kommer mikrofonen att stängas av. Hur är det egentligen med yttrandefriheten, med demokratin?

Ni har kommit tillbaka till oss i dag och nu, med godkännande från Nicolas Sarkozy och Angela Merkel, är ni ledare för en ny ekonomisk regering för 500 miljoner människor och ni har lanserat er 10-årsplan – er önskelista. Jag undrar bara om ni har dragit er till minnes vad som hände med den senaste 10-årsplanen, som lanserades 2000. Den lanserades här i parlamentet och var mycket hyllad men den var ett totalt och ytterligt förödande misslyckande, även innan den globala lågkonjunkturen slog till.

Faktum är att alla centraliserade EU-planer misslyckas. Se bara på den katastrofala och fördärvliga gemensamma fiskeripolitiken. Nu har er älskade euro misslyckats. Den har blivit ett politiskt misslyckande vid det första större hindret. Ni kunde inte komma fram till någon plan vid detta toppmöte och ni kan inte undsätta Grekland utan att Internationella valutafonden träder in för att, åtminstone för tillfället, rädda er dröm om euron.

Och ändå, herr Van Rompuy, verkar er plan vara att vi förlorar, att vi misslyckas. Men låt oss ha mer av samma sak, låt oss ha mer Europa, låt oss ha mer misslyckanden! Vad som verkligen betyder något är demokratiförlusten. Ni har inte valts. Ni är inte ansvarsskyldig och Europas folk har ingen mekanism för att

avsätta er. Det var Zeus som kidnappade Europa och jag är rädd att ni kidnappar vår demokrati. Ni är bara här eftersom Lissabonfördraget gick igenom utan att britererna fick den folkomröstning som de hade utlovats. Vad oss beträffar så är sista ordet inte sagt. Folk stred och dog för att vi skulle kunna vara en oberoende och självstyrande demokratisk nation och kunna tillsätta och avsätta våra ledare. Ingen som tror på demokrati skulle acceptera posten som Europeiska unionens president.

Barry Madlener (NI). – (NL) Herr talman! Herr Farage! Ni har åter talat för de många européers räkning som inte tycker om detta Europa, och jag tackar er för det.

Den här debatten är en stor bluff. Den nye bluffordföranden Herman Van Rompuy, som utnämndes bakom kulisserna, har gratulerat ordförande Barroso och kommissionen till att ha räddat Grekland ekonomiskt. Givetvis kommer detta till syvende och sist innebära att nederländska skattebetalare på nytt måste gräva djupt i sina fickor. Låt oss inte glömma att Grekland i många år har bedragit EU:s länder med förfälskade siffror. Herr Van Rompuy! Ni säger att ni har tvingat Grekland att vidta hårda åtgärder. Hårda åtgärder: en ökning av pensionsåldern från 61 till 63 år? De flesta arbetande européer kan bara drömma om något sådant. Faktiskt överväger Nederländernas regering att höja pensionsåldern från 65 till 67 år. Grekiska arbetstagare går i pension vid 63 år och vi får betala kalaset.

Vad har hänt med alla de tuffa orden från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater)? Det nederländska partiet Kristdemokratisk union, (Christen Democratisch Appèl, CDA), som företräds av Corien Wortmann-Kool, sade fortfarande för ett par veckor sedan att inte en cent av nederländska skattebetalares pengar skulle gå till Grekland. Vackra ord även från Angela Merkel: inte en cent till grekiska pensioner. Men vad ser vi nu? De har ändrat sig, de har gett vika. Tydligt var deras ord ingenting värda. Nu får grekerna, med sina förfälskade siffror, redan ekonomiskt stöd, och vem kommer därefter? Portugal, Spanien, Ungern, vem vet. Även Guy Verhofstadts grupp, gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, och faktiskt även Hans van Baalen från Nederländernas liberalkonservativa parti (VVD) utlovar nu mjuka lån till svaga länder samt en Europeisk valutafond. Herr van Baalen! Varför säger ni inte emot Guy Verhofstadt? Detta är helt enkelt ett svek mot väljarna. I valet utlovade ni mindre Europa men vi får bara mer. Det är er egen grupp som förespråkar detta. Mina damer och herrar! EU är inte lösningen på problemen utan orsaken.

Herman Van Rompuy, Europeiska rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska fatta mig ganska kort. Det finns några grundläggande sanningar som jag måste påminna er om. Den första sanningen – och jag har hört den här då och då, men inte så ofta som jag skulle önska – är att de problem vi har att handskas med först uppkom i ett land med budgetmässiga oegentligheter. Dessa måste rättas till. Steg måste tas för att hindra att sådant någonsin händer igen.

Vi måste därför börja med det grundläggande: budgetbestämmelserna. Det är därför vi tidigare skapade stabilitets- och tillväxtpakten. Vissa personer argumenterar för sanktioner, påföljder och en hård hållning. Men vi hade denna stabilitets- och tillväxtpakt, men jag vill påpeka att denna inte var till någon hjälp för vissa länder.

Den grekiska regeringen har vidtagit några åtgärder, vissa modiga åtgärder som jag välkomnar. De fastställdes i rådets informella uttalande från den 11 februari. Vi bad Grekland vidta vissa åtgärder. Grekland har vidtagit dessa. Landet har tagit sitt ansvar. Nu måste dessa åtgärder genomföras och jag förstår till fullo de känsliga och svåra omständigheter under vilka den grekiska regeringen måste agera. De måste emellertid genomföras.

Greklands regering är övertygad om att de beryktade ränteskillnaderna kommer att minska endast om resultaten av hela denna politik av budgetdisciplin blir synliga. Den är övertygad om detta. I grunden är det därför så att vi måste börja med att ta itu med själva roten till problemen för att lösa dem. Med andra ord budgetproblemen i ett land eller i andra länder.

För det andra har Greklands regering visat sig helt instämma i Europeiska rådets slutsatser. Vi kan tvinga personer att vara nöjda, men de höll med om slutsatserna. Jag såg detta före, under och efter mötet. För det tredje har de ännu inte bett om finansiellt stöd. De upprepade detta än en gång i går. Dessa är de tre grundläggande sanningar som jag är angelägen om att påminna er om.

Därefter – och det är Corien Wortmann-Kool som begärde detta – kommer vi, tillsammans med parlamentets talman och andra, att klargöra hur vi kan arbeta med parlamentet under den period då arbetsgruppen är verksam.

När det gäller arbetsgruppen håller jag med dem som säger att den måste vara ambitiös. Jag låter mig inte ledas av det förgångna. Historien upprepar sig aldrig och absolut inte på samma sätt. Denna viktiga arbetsgrupp

måste vara mycket ambitiös. Vi måste dra alla lärdomar vi kan av den kris som vi har upplevt. Vi måste dra alla de slutsatser som kan dras av denna.

Vi måste vara mycket mer förebyggande. Vi måste vara mycket förebyggande inte bara när det gäller budgeten, utan även när det gäller den ekonomiska politik som genomförs. Inte för att ta de nationella regeringarnas plats i genomförandet av den ekonomiska politiken. I slutändan är det naturligtvis de som är ansvariga! Men vi kan vara förebyggande på ett sätt som inte äventyrar den gemensamma valutan – euron – eller den gemensamma marknaden, den inre marknaden. Låt oss inte äventyra dessa! Det är EU:s ansvar. Var och en har sitt ansvar. Vi måste därför också vara mer förebyggande i ekonomiska termer.

Jag vill gärna påminna er – det nämndes inte under anförandena – att problemet med konkurrenskraft är ett grundläggande problem. Vi har mer än bara budgetproblem. Bakom budgetproblemen finns det ekonomiska problem. Vi måste hantera dessa, för om vi inte gör det kommer vi – upprepar jag – att äventyra den gemensamma marknaden.

Vi kommer därför att ha allt detta i tankarna. Även i detta hänseende måste vi, som jag just har sagt, dra alla lärdomar vi kan när det gäller samordning, tillsyn och vissa nya mekanismer som måste inrättas. Jag har här i parlamentet hört flera idéer som definitivt är välgrundade och respektabla, som vi måste studera.

Bara för att jag inte diskuterar deras innehåll betyder inte det att jag har glömt dem eller att arbetsgruppen kommer att glömma dem. Jag tycker om en hel del av de idéer som är i omlopp och som har kommit fram här denna eftermiddag. Vi kommer att diskutera dem oförbehållsamt i arbetsgruppen. Som jag just har sagt ska vi klargöra hur vi kan arbeta med parlamentet under den period då arbetsgruppen är verksam.

När det gäller 2020-strategin anser jag att Europeiska kommissionen verkligen har fångat kärnan i vår europeiska sociala modell. Där finns ekonomiska mål, miljömål och sociala mål. Den utmärkta tanken på en socialt och miljömässigt korrigerad marknadsekonomi är därför ett av våra syften, våra mål.

Vi har beslutat oss för fem mål, bland annat socialt deltagande. Det är ett av EU:s ansvarsområden enligt fördraget. Vi har beslutat om socialt deltagande och om bland annat fattigdomsbekämpning. Jag försäkrar er att dessa fem mål, när vi diskuterade dem på fredagsmorgonen, inte ifrågasattes, och vi kommer även att komma hit i juni med kvantifierbara och kvantifierade målsättningarna för alla fem. Jag ber dem som är otåliga att vara tålmodiga lite längre – fram till juni – men vi kommer verkligen att nå det mål som vi har skisserat.

Jag personligen, och ordförande Barroso – jag säger detta av vänlighet – ännu mer än jag själv, har kämpat för att inkludera dessa fem mål i EU:s program och att se till att de stannar där. Det har naturligtvis förekommit meningsskiljaktigheter, men jag anser att vi har övertygat våra kolleger – i Ekofinrådet, som jag deltog i, i rådet (allmänna frågor) och i Europeiska rådet – om att denna balans mellan det sociala, det ekonomiska och det miljömässiga bör upprätthållas i synen på 2020-strategin. Om den ännu inte har förbättrats kan jag försäkra er om att detta kommer att vara fallet i juni.

Vi har också problemet med finanstillsynen, som vissa personer med rätta har påmint oss om. Det finns en tendens att glömma mycket snabbt. Men vi måste fortsätta att arbeta med denna. Parlamentet har en viktig roll att spela när det gäller finanstillsynen. Vid G20-mötet nådde vi i alla fall enighet om ett helt program, eftersom det finns vissa åtgärder som bara kan beslutas på global nivå. I detta hänseende hoppas jag – och vi kommer att göra allt för att detta ska bli möjligt – att EU:s röst, en stark och enad röst, ska bli hörd.

G20 arbetade hårt i början av krisen. Det är nödvändigt att arbeta hårt efter en lågkonjunktur. Krisen är fortfarande inte helt över men lågkonjunkturen är över. Men som jag sade i mitt inledande anförande är det mycket svårare att nå överenskommelser när saker går lite bättre än när man är mitt i stormen, omgiven av problem.

Med stöd från sin skapare, EU, har därför G20 ett mycket viktigt program i juni i Toronto och, under andra halvåret, i Sydkorea.

Jag tror verkligen att vi har haft ett europeiskt råd som har undvikit det värsta – och det är också ibland en politisk målsättning – och som har lagt grunden för en solidaritetsmekanism. Jag upprepar att Grekland har gjort stora budgetansträngningar, inte ber om något i dag och har förklarat att det stöder denna mekanism.

Vi har beslutat om en ekonomisk strategi med fem mål, inte sextio mål, utan fem. Vi kommer att genomföra dessa på nationell nivå. I juni måste alla medlemsstater lägga fram sina planer för de kommande åren. Vi kommer att utvärdera situationen. Jag anser verkligen att vi har lagt grunden till de framtida åtgärderna.

Arbetsgruppen är, låt oss säga, förkroppsligandet av visdom. Hur kan allt detta improviseras? Till dem som är otåliga säger jag att vi fram till slutet av året, och det är inte långt kvar, bara nio månader – men en hel del kan uppnås under nio månader, inte sant? – ska försöka slutföra den ambitiösa uppgiften att göra allt vi kan för att hindra att den kris som vi har upplevt någonsin händer igen.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, herr Van Rompuy. Tack för ert rättframma svar på de kommentarer som gjordes. Det förekom kritiska kommentarer, som vi alla hörde. De är nödvändiga i en sådan diskussion. Vi talar om en fråga av största betydelse. Vi talar inte bara om hur vi ska komma ur krisen eller om hur vi ska hjälpa ett land – en medlem av euroområdet – som har problem, utan även om utvecklingen under de kommande 10 åren. Det är därför en nyckelfråga. Utöver detta finns det frågor som gäller klimatet. Så jag skulle vilja tacka er än en gång, herr Van Rompuy, för ett snabbt svar på vissa av dessa frågor. Arbetsgrupperna kommer naturligtvis att diskutera dessa frågor systematiskt med de tre EU-institutionerna, så att vi kan utveckla en gemensam strategi. Europaparlamentet är fullkomligt redo för detta.

Maroš Šefčovič, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill också kommentera den inledande diskussionen.

Jag vill tacka parlamentet för dess många utmärkta idéer, för dess mycket bra förslag och även för den konstruktiva kritik som vi får här, eftersom den hjälper oss i vårt fortsatta arbete.

Både Europeiska rådets ordförande och jag själv har mycket öppet beskrivit den svåra situationen vid Europeiska rådets möte. Vi har mycket öppet redogjort för meningsskiljaktigheterna i sökandet efter lösningar på Greklands situation och när det gällde EU 2020-strategin och vi har båda sagt att vi skulle ha kunnat önska oss bättre lösningar.

Men samtidigt måste vi agera i verkligheten, där det mycket ofta finns motstridiga idéer, och alltid söka efter kompromisser. Det är vad vi gjorde och i slutändan uppnådde vi den bästa lösning vi kunde under omständigheterna.

Jag anser inte att vi gör någon av oss en god tjänst om vi förringar vad vi har uppnått, eftersom vi har en lösning för Grekland och vi har en lösning för euroområdet. Vi håller mycket nära kontakt med de grekiska myndigheterna och med världssamfundet, och om det finns ett behov och en begäran från Grekland, då är jag säker på att hela euroområdet och kommissionen skulle mobiliseras och komma detta land till undsättning. Vi har alltså mekanismen, vi har medlen, och vi är redo att använda dem om det behövs.

Jag vill tacka parlamentsledamöterna för deras stöd för EU 2020-strategin. Jag kan bara hålla med Europeiska rådets ordförande om att vi ser mycket optimistiskt på framtiden för denna strategi och på att nå en politisk överenskommelse om målen. Det beror på att EU:s ledare vet att dessa mål är mycket viktiga för att bevara den europeiska livsstilen. De vet att vi, om vi uppnår dessa, kan garantera att EU om 10 år kommer att vara en av de globala ledarna på världsarenan, med en mycket konkurrenskraftig ekonomi och med den starka socialpolitik som vi har i EU i dag.

Därför diskuterar vi nu hur man bättre ska motivera medlemsstaterna och hur man bättre ska beräkna målen så att de är mer exakta och kontrolleras bättre i framtiden. Jag är säker på att vi med parlamentets hjälp kan uppnå dessa mål och uppnå ett positivt resultat vid Europeiska rådets möte i juni.

Jag skulle också vilja upprepa något som Herman Van Rompuy sade, som gäller förberedelserna för G20-mötet. Det finns en gräns för vad vi i EU kan göra. Vi kan samordna, och lyckas bättre inom vår europeiska ram. Men det är mycket tydligt att om vi vill komma ur krisen och leva i en bättre värld i framtiden, då behöver vi global samordning, särskilt när det gäller så viktiga frågor som makroekonomisk stabilitet, ekonomisk politik och åtgärder på det mycket känsliga finansiella området.

Det är exakt detta som EU planerar att göra och kommissionen kommer att lägga fram lämpliga förslag inom kort. Jag är säker på att vi mycket snart kommer att ha en mycket givande debatt om dessa förslag.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag säga till dem av oss som vill uppfinna nya institutioner, nya regler och nya fonder att vi inte kan lösa problem som orsakats av att regler inte respekterats genom att skapa nya regler. Vi måste respektera de regler vi har. En av de viktiga lärdomar som kan dras av denna kris är att vi aldrig borde ha låtit underskotten växa som vi har låtit dem göra.

För det andra tillät vi detta – det gjorde vi alla – genom att mjuka upp reglerna, och jag vet vem som gick i spetsen för denna uppmjukning. Om jag får vara kritisk föredrar jag ambitiösa reformer före ambitiösa ambitioner. Jag anser att det är lite för mycket tal om ambitioner och för lite tal om handling. När det talas om handling noterar jag att kommissionen och ibland rådet talar om vad medlemsstater ska göra snarare än vad vi tillsammans skulle kunna göra i EU.

Jag välkomnar en arbetsgrupp, men vi bör inte spilla för mycket tid eftersom vi vet ett antal konkreta åtgärder som vi bör vidta: minska och undanröja administrativa bördor, se till att vi investerar mer på EU-nivå i forskning och vetenskap, ändra budgeten så att den möjliggör mer tillväxt och innovation, se till att vi kan gå vidare med kunskapsekonomin genom att genomföra tjänstedirektivet och utvidga tjänstedirektivet till nya områden, se till att vi har rörlighet på arbetsmarknaden, se till att vi utvecklar finansmarknaderna för att göra dem mer stabila men inte protektionistiska – eftersom jag vill säga till kommissionen att ny protektionism när det gäller finansmarknaderna inte främjar den europeiska ekonomin. Om vi förstör möjligheterna till en transatlantisk kapitalmarknad hjälper det inte Europa. Så vi vet vad som ska göras. Det skulle vara bra att ha en arbetsgrupp men det skulle vara ännu bättre utan den.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag lyssnade med intresse till inledningen från rådets ordförande och kommissionens vice ordförande, och jag måste säga att jag inte övertygas av slutsatserna.

Jag övertygas inte av slutsatserna från Europeiska rådets möte i mars, eftersom vi bevittnar en nedgång för gemenskapens ideal och metod bland några ledande figurer i den europeiska nutidshistorien. Det är detta som bekymrar oss med tanke på vad som sker i världen. Rättare sagt, vissa aspekter bekymrar oss.

Fallet med Grekland visar bara vad EU bör vara, men ännu inte är i verkligheten. Därför uppmanar vi Europeiska kommissionen, kommissionens vice ordförande, som ersätter ordföranden, samt rådets ordförande att ta ett kraftfullt politiskt initiativ, ett lagstiftningsinitiativ. Kommissionen måste ange dagordningen, och rådet måste se till att vi inte släpar efter genom regeringar vars makt och skärpa alltför ofta hämmas av förestående valfrågor – i går i Frankrike och i Italien, i morgon i Storbritannien och i Tyskland – vilket förlamar regeringarnas åtgärder.

Er roll får inte bara vara rollen som kontaktperson, herr Van Rompuy. Den behöver vara en drivkraft bakom detta Europa, och vi vädjar till er demokratiska och Europavänliga känsla att se till att denna nya drivkraft främjar detta Europa. Det räcker inte längre att sätta upp mål. Vi måste besluta om instrument. Vi stöder målen, precis som vi har stött Lissabonstrategin.

Men vilka är instrumenten? Vill vi komma fram till en federal budget – och kalla den det – som uppgår till minst 2 procent av BNP? Vill vi utveckla euroobligationer, europeiska investeringar och statsobligationer så att vi politiskt kan främja detta Europa, utan vilket vi inte kommer att komma någonstans?

I grund och botten behöver vi veta om vi lyckas tydliggöra det nya Europa och om vi lyckas tydliggöra – genom ett nytt förhållande mellan de europeiska politiska krafterna inom och utanför Europaparlamentet – den verkliga distinktionen, den verkliga gräns som finns i dagens Europa mellan konservativa och progressiva, mellan dem som vill ha ett mer politiskt integrerat Europa och dem som i stället bara vill ha en utvidgad inre marknad.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Herr talman! Det finns två nyckelord som förskräckande nog har utelämnats i rådets slutsatser, och dessa är "öppenhet" och "mod".

För det första gäller det den ekonomiska förvaltningen: Om vi inte har mod och öppenhet för att arbeta med de verkliga fakta, med verklig statistik och med sanningen, och agerar i enlighet därmed bland vänner inom EU, kommer det att sluta i kaos.

Det har vi vetat i årtal. Herman Van Rompuy säger att vi har dragit lärdom. Vi har dragit lärdom i Europaparlamentets plenardebatter under många år. Vad vi nu behöver är handling när det gäller statistiken. I annat fall kommer vi, i bibliska termer, att bygga våra beslut – vårt hus – på sand, och vi vet att detta inte är hållbart.

Vi vet också att de länder som bröt mot stabilitets- och tillväxtpaketen är länder i euroområdet. Det gör det extra angeläget att vara uppriktig och djärv, öppen och modig.

Som många talare har sagt måste vi också röra oss bort från öppna samordningsmetoder. I dag tillämpas en hemlig samordningsmetod. Vad vi behöver är öppna, bindande mål och morötter och piskor för staterna att genomföra det som beslutas.

När det gäller hållbar tillväxt för alla vet vi att "hållbar" bör betyda miljövänlig och präglad av socialt deltagande. Varför vara så rädd för tillväxt? Vi behöver ekonomisk tillväxt och det är viktigt att denna klart framställs i slutsatserna till Europa 2020.

När det gäller klimatet, denna färdplan och detta sätt att tala kommer vi i slutändan att gå runt i cirklar. En sak som omedelbart behövs är energieffektivitet. Hitta modet att lägga fram förslagen om energieffektivitet. Vi vet att det skapar arbetstillfällen och konkurrenskraft.

Slutligen, när det gäller parlamentets roll: samråd är inte tillräckligt. När vi talar om flaskhalsar och när vi talar om flaggskeppsprojekt, då talar vi om medbeslutande och detta kräver mycket mer än samråd.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Herr talman! Herman Van Rompuy är på podiet. Som ledare för den belgiska delegationen i gruppen Europeiska konservativa och reformister vill jag välkomna honom till Europaparlamentet.

Jag vill fråga något om EU 2020-strategin. Jag håller med er om att den stora frågan under de kommande 10 åren kommer att vara frågan om EU kan överleva eller inte. Frågan är – och detta är ett amerikanskt ordspråk som jag troligen har citerat någon gång – "Are we at the table or are we on the menu? – Sitter vi vid bordet eller är vi på menyn?" Det gäller oss alla. Jag har därför också en specifik fråga, när det gäller en tanke som har tagits upp ett antal gånger, nämligen tanken på ett nordatlantiskt frihandelsavtal mellan EU, Förenta staterna och Kanada. Det är inte någon revolutionerande idé och det var inte heller min idé. Det var förbundskansler Angela Merkels – från 2007, tror jag – och jag kan inte hitta något spår av detta. Det gäller ambitionen att blicka utåt för att skapa öppna marknader i en tid då protektionismen sticker fram sitt fula tryne. Det är bara öppna marknader, innovation och konkurrenskraft som kan stärka vår ekonomi, inte subventioner eller EU-medel. Därför skulle jag vilja be er att blicka utåt och att också inkludera denna aspekt i EU 2020-strategin, eftersom det är det enda som kan rädda oss. Om inte kommer vi att bli den globaliserade världens Brygge.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Värdet hos det beslut i Europeiska rådet som vi debatterar blev tydligt i går: efter ett uttalande av en grekisk regeringsmedlem, som inte nämndes vid namn, uppgav en nyhetsbyrå att Grekland inte ville att Internationella valutafonden skulle involveras. En ny orgie av spekulationer, där räntesatserna för utlåning nådde historiska nivåer. Planen misslyckades. De marknader som ni hänvisar till föredrar att Internationella valutafonden övervakar Grekland och andra europeiska ekonomier.

Genom detta beslut gör ni Internationella valutafonden till väktare för EU, euroområdets väktare. Genom att besluta att involvera Internationella valutafonden på olaglig väg – vilket fördrag och vilken artikel möjliggör att den involveras i interna frågor? – inför ni en strängare stabilitetspakt på bekostnad av de svagare ekonomierna och de svagare samhällsgrupperna. Vilken solidaritetsmekanism var det som inrättades, då en mekanism för tvång och påtryckningar redan var på väg?

Utöver Grekland vidtar också Spanien och Portugal hårda gräsrotsfientliga åtgärder för att undgå samma öde. Till följd av detta ökar fattigdomen och arbetslösheten, tillväxten saktar in och lågkonjunkturen förvärras.

Social dumpning har blivit det enda konkurrensverktyget i EU. Detta är inte ett Europa av solidaritet och sammanhållning.

Mara Bizzotto (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Samordning av den ekonomiska politiken, tillväxt, sysselsättning, innovation, socialt deltagande: dessa är slagord i den nya 2020-strategin, det vill säga den strategi som efter Lissabonstrategin förväntas leda Europa mot slutet på den kris som försvagar europeernas köpkraft och livsglädje.

Tio år efter det första anfallet av Lissabonhysteri är detta tyvärr det nya recept som riskerar att bli en bantningskur för den europeiska ekonomin. Om vi undersöker de centrala punkterna i den nya strategin kan vi inte se några specifika innovationer. Om vi ännu inte har insett det, kommer EU under nästa årtionde att bli samma Europa vars misslyckande vi i dag beklagar.

2020-strategi är katastrofal på grund av de katastrofala arbetsmetoderna i detta Europa, som vill imitera den planeringsdrivna styrning och statlighet som under lång tid dominerade den nationella politiken och som

besträffade spontana produktionskrafter och lokala enheter. Europa av i dag värdesätter EU:s makt och hindrar de mer direkta och effektiva åtgärderna hos dess decentraliserade organ.

Med utgångspunkt i ett yttrande från Regionkommittén noterar jag att en sant innovativ strategi framför allt borde förskjuta maktbalansen från den centraliserade till den decentraliserade nivån. Det är vad Europa behöver: verklig subsidiaritet och verklig federalism.

Den europeiska historien förvarnade oss om det följande: statskontrollerad centralism förstör välstånd och social välfärd när dess syfte inte är att stödja ekonomin utan att styra dess egenskaper.

I grund och botten, vad folket, ungdomar och små och medelstora företag – med andra ord 99 procent av Europas produktiva stomme – vill ha är inte opraktiska europeiska tillväxtstrategier, utan decentralisering och frihet från påbud från den politiska och byråkratiska eliten.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman, herr Swoboda! Ni talade om solidaritet och om hur man inte bör vänta tills en kris bryter ut innan man informerar goda vänner om ett problem. För mig ger detta upphov till frågan varför ni inte informerade er socialistiska vän i Grekland om problemet på förhand. Visste ni verkligen inget om Greklands finansiella obalans?

För mig inställer sig också helt naturligt frågan om ansvar i detta sammanhang. Vem är ansvarig för att Grekland har lämnat felaktiga budgetsiffror? Det finns ett behov här av förtydliganden och, framför allt, fullständig öppenhet. Endast då kan dessa personer faktiskt ställas till svars, bara då kan det garanteras att de grundregler som finns också i slutändan kommer att efterlevas.

Men det talas alltid om nya grundläggande regler och lösningar. Dessa har redan varit aktuella under en viss tid! Problemet är att politikerna, under påtryckningar från banker och lobbyister, har låtit dessa lösningar bli lika fulla med hål som en Schweizerost. Därför är oberoende så väldigt viktigt inom politiken.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman, herr Van Rompuy, herr Šefčovič! För det första, när det gäller formfrågan, var det brukligt att parlamentets talman fick ordet, men i protokollet, i redogörelsen, står det inget om att han talat.

Var han inte inbjuden eller är detta ett fel i protokollet? Jag ville veta era tankar.

Jag ville också upprepa hur mycket parlamentet – eller åtminstone vissa av oss – uppskattar att ni kan komma hit som förberedelse för Europeiska rådets möten, i stället för att skicka rådet, som inte är medlem av Europeiska rådet.

Ni sade att ni inte var någon diktator, ni är en utpräglad demokrat. Ni är inte en åskådare. Ni sade "jag är en kontaktperson". Var en politisk aktör och kom och sök efter politiskt stöd här, vi kommer att ge er det.

Jag skulle nu vilja diskutera olika ämnen, varav det första är jordbruk.

Jag borde tacka er, herr Van Rompuy, för att tillsammans med stats- och regeringscheferna ha rättat till ett olyckligt utelämnande i Europeiska kommissionens dokument, eftersom detta inte nämnde jordbruk, och ni gjorde rätt att lägga till ett av EU:s viktigaste historiska politikområden, nämligen jordbruket, som är en faktor för det europeiska folkets välbefinnande.

För det andra anser jag inte att 2020-dokumentet är tillräckligt ambitiöst när det gäller EU som global aktör, särskilt i fråga om internationell handel. Som företrädare på världsarenan måste vi kräva ömsesidighet för våra partner. Jag är glad över att vi tillsammans med president Barack Obama har uppnått ömsesidighet i förhållande till EADS-projektet för tillhandahållande av flygplan.

Jag föreslår också, herr Van Rompuy, att ni kombinerar ert politiska inflytande med talman Jerzy Buzeks så att vi kan bjuda in president Obama för att komma och tala till Europaparlamentet. Om han inte kan komma, kanske hans vice-president Joe Biden kan.

Jag ska avsluta genom att föreslå att vi, när vi nu har beslutat om europeisk solidaritet, inför ett makroekonomiskt finansinformationssystem för den offentliga sektorn – på medlemsstatsnivå och på EU-nivå – som är certifierat av revisionsrätten, så att vi kan ha en tillförlitlig uppsättning data på EU-nivå.

Talmannen. – Jag bjöds in till Europeiska rådets möte för att göra ett inledande anförande, som finns tillgängligt på Internet – jag kan också skicka det till er med e-post. Jag hoppas att man kommer att notera detta. Jag redogjorde givetvis för Europaparlamentets ståndpunkt. Vi hade en diskussion samma dag om

krisen i Grekland och vissa andra punkter. Generellt sett var det en presentation av Europaparlamentets ståndpunkt. Jag talade i ungefär 15–20 minuter om de viktigaste punkterna. Ni kan läsa det. Jag kommer att skicka det till er.

När det gäller Förenta staterna, ska jag åka dit om två veckor, så då kommer det också vara möjligt att tala om ert förslag.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Herr talman, herr rådsordförande! Jag har fyra kommentarer.

Den första gäller mandatet för den arbetsgrupp ni har tilldelats när det gäller förfarandet vid alltför stora underskott och krisen: gå inte med på den planen, för om ni gör det kommer ni att åsidosätta våra behov.

Vad vi behöver i dag är ekonomisk styrning. Vad det innebär är det ännu ingen som vet. Vi har försökt ta reda på det i 10 år, men nu är det dags att skapa tydlighet på den här punkten, och om vi koncentrerar oss för mycket på krishantering kommer vi att missa den avgörande debatten som handlar om hur vi med en enda valuta ska kunna vidta rationella och gemensamma åtgärder.

Som ni sade handlar dessa gemensamma rationella åtgärder inte enbart om ansvar eller solidaritet. Det är snarare en fråga om det mervärde som finns i en gemensam valuta som inte bara reduceras till en monetär union, utan som också måste vara en ekonomisk union. Det enda verktyg som hittills har funnits tillgängligt för oss på det området – stabilitets- och tillväxtpakten – är otillräckligt, eftersom det aldrig har varit en tillväxtpakt, och den här pakten har inte låtit euroområdet nå sin fulla potential.

Pakten har inte heller förhindrat att konkurrensskillnader mellan euroområdets ekonomier har förekommit, och inte heller har förhindrat att dessa skillnader har ökat. Oavsett vilka reformer av föredraget ni kan komma på, och oavsett vilka reformer av stabilitets- och tillväxtpakten ni planerar, kommer ni inte att lösa problemen med konkurrensskillnader mellan ekonomierna med dessa verktyg.

Därför måste nya verktyg tas fram, det är så ni måste hantera mandatet.

Jag vill tillägga att vi under flera års tid har sagt att vi behöver samordnade tidsplaner, harmoniserade ekonomiska prognoser och gemensamma diagnoser för att besluta om de ekonomiska strategierna för euroområdets medlemsstater. Det är den fråga som står på spel i debatten och i det mandat ni har i dag.

När det gäller Europaparlamentets roll i den här frågan är mitt förslag till er och till mina kolleger här i Europaparlamentet att vi, för att främja en sund konkurrens mellan institutionerna, inrättar vår egen grupp med oberoende experter med stor sakkunskap som på ett betydande sätt kan bidra intellektuellt till den här debatten, som är avgörande för euroområdets och därmed även EU:s framtid.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Herr talman! Jag vill rikta mina kommentarer till Herman Van Rompuy som en ordförande till en annan.

I min roll som ordförande för utskottet för den inre marknaden har jag märkt att det enda som tydligt saknas bland målen är medlemsstaternas mål att fullborda den inre marknaden, vilket borde vara den centrala frågan när det gäller ekonomisk reform och tillväxt.

Några talar varmt om att minska flaskhalsar, men jag har märkt att de stora flaggskeppsinitiativ vi hört talas om har förpassats nästan till botten av Herman Van Rompuys lista. De har sjunkit nästan utan ett spår i det här meddelandet.

Varför fokuserar vi inte på saker som vi faktiskt kan hantera? Vi har ett regelverk. Vi arbetar med att tillämpa dessa regler, vilket gläder mig. Jag håller dock än en gång med min vän Pervenche Berès: vore det inte bra med lite konkurrens mellan våra institutioner? Mitt utskotts politiska åtgärder för att fullborda den inre marknaden än mer långtgående än något av det vi har sett här i dag eller något som vi har hört från rådet.

Jag vill bjuda in Herman Van Rompuy till ett möte med mitt utskott för att tala om några av våra initiativ. Mario Montis rapport är på väg, och det kommer att komma ett betänkande från mitt utskott. Vi kan konkurrera med varandra, men vi måste för guds skull ta oss an något som vi verkligen klarar av, i stället för att fastställa en mängd vaga mål, vilket är det som jag ser i det här förslaget.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Europeiska rådets beslut visar återigen att EU är en imperialistisk, transnationell och kapitalistisk union. Godkännandet av riktlinjerna för EU 2020-strategin och gemenskapens så kallade ekonomiska stödmekanism är två sidor av samma mynt.

De tyder på en ansamling av nya stränga, permanenta och gräsrotsfientliga åtgärder mot arbets- och gräsrotssklasserna under 2010, 2011, 2012 och så vidare på obestämd tid, oberoende av vilken nivå medlemsstaternas statsskuld och underskott ligger på. Man använder alla tänkbara medel för att minska priset på arbetskraft och öka exploateringen i ett försök att öka kapitalets lönsamhet.

De beslut som fattas av EU och medlemsstaternas borgerliga regeringar går i denna riktning. De motstridiga åsikter som utvecklas inom EU samt mellan EU och andra imperialistiska centrum och unioner, såsom Internationella valutafonden, är knutna till den ökade konkurrensen mellan de kapital de företräder.

Arbeter- och gräsrotssklasserna kämpar i enad front mot den gemensamma kapitalistiska strategi som förespråkas av EU och medlemsstaternas borgerliga regeringar. Detta gör man i syfte att uppnå en radikal förändring och tillgodose den moderna, arbetande gräsrotsfamiljens behov.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Det är uppenbart att 2020-målen verkligen förtjänar att övervägas, åtminstone de flesta av dem. Om ett europeiskt incitament kan användas av medlemsstaterna för internpolitiska syften och hjälpa dem att vidta nödvändiga åtgärder, kan jag inte se något problem med det. Något som emellertid är ganska häpnadsväckande, i synnerhet när det gäller rådets ordförande, är att hela eurokratin knappt, om ens överhuvudtaget, tar någon notis om att dess tidigare huvudplan och hela Lissabonstrategin har varit ett fullständigt misslyckande. Det har varit ren och skär retorik, och det finns faktiskt inget som tyder på att det kommer att vara annorlunda den här gången. Däremot hör vi krav på att vi ska rusa iväg och bland annat inrätta en europeisk valutafond och ett ännu mer federalt EU. Jag anser inte att det är den vägen vi bör gå – tvärtom. Jag kommer även i fortsättningen att vara mycket skeptiskt inställd till att hela EU-politiken alltmer överläts åt eurokraterna som så fullständigt har misslyckats med den hittills.

Jag vill be Europeiska rådets ordförande att visa nederländskan betydligt mer respekt än vad han hittills har gjort.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Herr talman! Det är ett faktum att någon ekonomisk union inte följde på den monetära unionen. En ekonomisk union skulle dock eventuellt innebära att vi kan få ett slut på politiska skiljaktigheter och olika typer av politisk splittring.

I detta fall accepterade naturligtvis den grekiska regeringen det beslut som fattades om Grekland när det gäller Internationella valutafondens inblandning, men det väcker underliggande frågor. På ett sätt signalerar det att unionen själv är oförmögen att hantera problem, inte problemet med Grekland, men liknande problem som kan uppstå i framtiden.

Herr rådsordförande! Jag håller självklart med er om att det förekommer en moralisk kris, det råder det ingen tvekan om. Det finns en värderingskris som har visat sig genom den globala ekonomiska krisen. EU bör vidta lämpliga åtgärder här. Europeiska kommissionen och Europeiska rådet bör fatta mer allmänna beslut för att förhindra att samma sak händer igen i framtiden.

Rådets slutsatser när det gäller fattigdomsbekämpning, social solidaritet, kunskapssamhället, forskning, utbildning och kampen mot klimatförändringar är givetvis mycket viktiga. Vi behöver dock betrakta allt detta, i synnerhet forskning och konkurrenskraft, mot bakgrund av de beslut som fattades 2000 och mot bakgrund av EU:s misslyckande när det gäller riktlinjerna i Lissabonfördraget, som självklart är ett misslyckande från medlemsstaternas sida att tillämpa den politiken. Samtidigt blir frågorna om forskning och kunskaps- och informationssamhället snabbt alltmer centrala på andra sidan Atlanten samt i Kina och Japan.

På ett sätt anser jag att vi har tagit ett steg framåt. Arbetsgruppens slutsatser kommer emellertid att bidra till antagandet av slutgiltiga och rent europeiska beslut, eftersom det är det enda sättet för oss att gå vidare och hantera en ny eventuell kris.

Kathleen Van Brempt (S&D). – (NL) Ordförande Van Rompuy! Det förvånar er säkert inte att jag och hela min grupp är mycket besvikna på rådets resultat. Ni sade i ert svar för en kort tid sedan att rådet är fullt medvetet om att kommissionens förslag måste vara balanserat i ekonomisk, ekologisk och social mening, men resultatet visar att denna balans har försummats betydligt. Ni har verkligen uppnått resultat när det gäller arbetsmarknaden och forskning och utveckling. Ni har förespråkat status quo i klimatpolitiken. 2020-målen har länge varit accepterade i parlamentet och i de olika EU-institutionerna. Åtminstone jag anser – och det här är faktiskt en verklig skam – att ni har brutit mot fattigdomsmålen genom er vanföreställning om att frågan behöver övervägas ytterligare. Ni har haft en tendens att släta över den oenighet som uppenbarligen råder om det här sociala målet i rådet. Jag anser att detta är högst beklagligt, och det är verkligen ett slag i ansiktet på 80 miljoner fattiga EU-medborgare.

Till er fördel ska sägas att ni alltid har uppfyllt er roll på ett sätt som både är blygsamt och ambitiöst. Blygsamt eftersom ni inte på något sätt tar er roll som Europeiska rådets ordförande för given, och ambitiöst eftersom ni säger att er roll främst går ut på att utarbeta en långsiktig strategi och att utveckla den under de kommande åren. Er prövning kommer att bli EU 2020-strategin och målen på alla relevanta områden. Ni kan lämna in er komplettering senast i juni. Ni har vårt stöd, men den här strategin måste innehålla tydliga fattigdomsmål.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Van Rompuy! Jag har två inledande anmärkningar. För det första vill jag, i egenskap av österrikisk parlamentsledamot, tacka så hjärtligt för att ni besökte Österrike de två senaste dagarna och tog er tid för de nationella parlamentsledamöterna, som redan har fått tillfälle att diskutera det här projektet. För det andra vill jag be om ursäkt på Herbert Reuls vägnar. Det här var hans talartid, men han var tvungen att gå till utskottet, eftersom vi hade flera uppgifter att utföra på en och samma gång.

När det gäller dagens debatt vill jag först och främst säga till rådet att en lösning visserligen uppnåddes vid rådets möte, men att stats- och regeringscheferna inte vågade välja en verkligt europeisk lösning. Med en sådan lösning hade vi inte behövt blanda in Internationella valutafonden. Kriterierna är tydliga när det gäller pengar. EU måste dock agera på egen hand om det finns problem inom EU. Vi behöver mer europeiska lösningar.

Min andra kommentar gäller EU 2020-strategin. Den är inte ett mål. Den måste vara ett instrument för att uppnå våra mål, bland annat som en konsekvens av den ekonomiska och finansiella krisen. EU 2020-strategin saknar de projekt, de tydliga instrument och, för närvarande, den politiska vilja som krävs för att dessa mål ska kunna uppfyllas.

Min tredje kommentar är att Lissabonfördraget inte är tillräckligt, och att vi behöver mer mellanstatligt samarbete. Vi vill dock inte ha ett mellanstatligt samarbete som är centrerat kring president Nicolas Sarkozy och förbundskansler Angela Merkel, utan Europaparlamentets och medborgarnas inblandning. Det vi har uppnått med Lissabonfördraget får inte åsidosättas, inte ens när vi hanterar framtidsfrågor.

Talmannen. – Othmar Karas är förstas från Österrike, men han talade på Herbert Reuls vägnar.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman, herr rådsordförande! Jag har två budskap: för det första vill jag uttrycka min oro, för det andra vill jag kräva stöd för det arbete som ligger framför.

Det bekymrar mig att åtgärden är olämplig till sin karaktär och jag undrar var den befinner sig på den europeiska skalan. Jag är bekymrad över Internationella valutafondens inblandning och användningen av bilaterala lån.

Det bekymrar mig att åtgärden inte har varit tillräckligt effektiv, vilket har fått den kortsiktiga effekten att Greklands skuld har ökat. Jag är dock även bekymrad över oförmågan att förstå det grundläggande problemet, vilket vi har betonat här i parlamentet.

Dessutom är Greklands problem ett problem för hela euroområdet, och i förlängningen för hela EU. Underskottet har skjutit i höjden, och därmed även skulden, som en konsekvens av de finansiella räddningsplanerna, som har varit oerhört dyra. Därför får inte strängheten riskera vare sig den investering som krävs för den ekonomiska återhämtningen eller finansieringen av grundläggande reformer.

Därför går mitt andra budskap ut på att kräva stöd, eftersom de grundläggande reformerna måste gå hand i hand med en strategi vars betydelse självklart inte får minska i EU-medborgarnas ögon. Därför måste vi lägga tyngdpunkten på att förnya den europeiska modell som är så viktig för oss: utbildningen och kunskapssamhället. Vi måste dock även göra ett åtagande om sysselsättning av hög kvalitet och i synnerhet om jämlik sysselsättning som gör oss bättre rustade för framtiden. Detta måste vi göra utan att försumma fattigdomsbekämpningen.

Därför uppmanar jag er, herr rådsordförande, att göra ett åtagande om att rådet och kommissionen kommer att vara ambitiösa i 2020-strategin – där parlamentet också måste vara delaktigt – och leva upp till sitt ansvar. För det är uppenbart att Europaparlamentet i vilket fall kommer att leva upp till sitt ansvar inför EU-medborgarna, som förlitar sig på oss.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Herr talman! Vi kan inte förutspå kriser, och vi kommer inte heller att kunna förhindra att andra kriser inträffar i framtiden. Vi är inte ensamma i det avseendet, om det nu är till någon tröst. Vårt straff bör dock vara att lära av de läxor krisen har gett oss, och att utnyttja alla möjligheter den har medfört. Om vi ska göra det har vi – Europaparlamentet, Europeiska kommissionen och rådet –

inget annat val än att samarbeta och att omvandla dessa läxor till den kloka, intelligenta och verkligt europeiska politik som medborgarna behöver.

Jag är övertygad om att vi inte har råd att vara tålmodiga, och vi bör ständigt vara medvetna om den akuta situationen. Det finns en stor risk att den finansiella och realekonomiska krisen förvandlas till en kris med offentliga skulder. Därför finns det i nuläget inget som är mer angeläget än att hitta en ny källa till ekonomisk, social och politisk energi för att börja växa på ett hållbart sätt. Det nya fördraget gör det tydligt varifrån den här energin ska komma: EU är mycket mer än EU-institutionerna och de nationella regeringarna. Dess uppgifter fördelas mellan europeisk, nationell, regional och lokal styrningsnivå, och jag anser att vi kan tillföra ny energi till EU genom att ta systemet med flernivåstyre på allvar som ett sätt att tillhandahålla genomförandemekanismer för EU 2020-strategin.

De regionala och lokala nivåerna i EU:s styrning är viktiga delägare i EU:s framtid. De kan utnyttja inte bara det ökande antalet politiska redskap de har tillgängliga, utan även entusiasmen hos alla de partner som EU behöver: företagen, den akademiska världen och det civila samhället. De kan också införliva gemensamma EU-mål i sina egna territoriella tillväxt- och sysselsättningsstrategier.

EU kommer inte att kunna göra sitt jobb om vi inte verkligen förstår att EU:s uppgifter och ansvar måste delas på ett väl samordnat sätt mellan europeisk, nationell, regional och lokal styrningsnivå. Att engagera lokala och regionala myndigheter i vår strävan att uppnå de gemensamma målen i EU 2020-strategin ökar EU:s potential och vår chans till tillväxt.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Herr talman! För två veckor sedan beslutade stats- och regeringscheferna att inrätta en ny europeisk solidaritetsmekanism för att stödja ekonomier med allvariga ekonomiska svårigheter, t.ex. Grekland, och bevara stabiliteten i euroområdet. Detta var utan tvekan ett viktigt beslut som vi hoppades, och fortfarande hoppas, ska få ett slut på den bild av fragmentering och kakofoni som har varit rådande i EU den senaste tiden, med smärtsamma konsekvenser för kostnaderna av att låna till Grekland och för den stabilitet och sammanhållning i hela euroområdet som vi alla är vana vid.

Utöver beslutets obestridda politiska betydelse har dock de spekulativa attackerna tyvärr fortsatt, och till och med ökat de senaste 24 timmarna. De spås på av vissa tvetydigheter när det gäller stödmekanismen som måste redas ut snarast, och av rykten som vi inte vet varifrån eller varför de sprids. Flera varianter av dessa rykten cirkulerar, och enligt den senaste versionen som dök upp i Grekland häromdagen har det förekommit ett krav på att avtalet av den 25 mars ska omförhandlas.

Som ni vet har den grekiska regeringen förnekat dessa rykten. Men även ni bör uttryckligen och kategoriskt ange här i parlamentet huruvida frågan om omförhandling av avtalet av den 25 mars har väckts av den grekiska sidan under de två senaste veckorna. Ni måste också ha viljan och styrkan att kräva av de stats- och regeringschefer som hade de centrala rollerna och det slutgiltiga ordet vid utformningen av det slutgiltiga avtalet att de respekterar avtalets ordalydelse och andemening i stället för att göra beklagliga uttalanden om den inlåningsränta som kommer att läggas på Grekland om landet begär – vilket det inte har gjort och inte har för avsikt att göra – att stödmekanismerna ska aktiveras.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Herr talman! Jag kommer att försöka säga två nya saker om de ämnen som Europeiska rådet har behandlat: 2020-strategin och regleringen av finansmarknaderna.

När det gäller 2020-strategin har alla vi som är här ganska länge sagt att ett av skälen till Lissabonsstrategins relativa misslyckande var att det inte fanns tillräckligt med verktyg för att tvinga medlemsstaterna att fullgöra sina åtaganden. Nu kommer kommissionen och rådet till oss med ett förslag som innebär samma sak: ett svagt avtal som hänvisar till artiklarna 121 och 136 i fördraget.

Rådets ordförande inledde det spanska ordförandeskapet med att säga att han var medveten om den här bristen och att han ville gå ett steg längre, att han ville stärka den ekonomiska styrningen. Nu frågar jag er, herr rådsordförande: "Hjältarna, säg, vart de svann! Allt de skapat nytt och grant?" Vad har hänt med dessa institutioner?

När det gäller den finansiella regleringen har jag en dålig nyhet och två goda. Den dåliga nyheten är att rådet har beslutat att skjuta upp regleringen av alternativa investeringsfonder – som även går under benämningen casinokapitalism – precis när dessa fonder delvis fått skulden för spekulationen mot den grekiska ekonomin.

Den första goda nyheten är att 2020-strategin handlar om att tvinga finansinstituten att lägga undan pengar för vissa av de olyckor de orsakar, eller som president Barack Obama skulle ha sagt: undvika att Main Street

(dvs. den vanlige medborgaren) får betala för de skador som orsakats av Wall Street. Den andra goda nyheten är att rådet för första gången anger vilka systemiska institutioner det skulle vilja ägna särskilt stor uppmärksamhet åt.

Dessa två punkter förekommer i de betänkanden som parlamentet just nu diskuterar. De förekommer inte i det avtal som rådet slöt i december. Jag skulle vilja att rådet tar upp dessa två idéer igen, eftersom vi sedan skulle vara mycket närmare ett samarbete. Tro mig, herr ordförande, jag vill mycket gärna samarbeta med det råd som ni leder.

Csaba Óry (PPE). – (HU) Jag vill göra två anmärkningar. Den första kan verka teknisk, men den är faktiskt mer än så, och den andra anmärkningen gäller frågans innehåll. I översikten ser jag att sysselsättningsdirektiven är en integrerad del av den 2020-strategi som rådet har för avsikt anta i juni. Detta verkar rent ut sagt omöjligt, eftersom vi inte har fått utkastet till texten. Vi fick löfte om att den skulle vara klar i slutet av april. Även om vi påskyndar arbetet kommer parlamentet inte att kunna ge sitt yttrande förrän tidigast i september. Hur skulle det vara möjligt att anta strategin i juni? En annan fråga är hur parlamentets ståndpunkt kommer att tas i beaktande i det fallet? Samtidigt som vi är beredda att samarbeta och vill arbeta tillsammans med rådet, måste vi även ta hänsyn till de regler som är bindande för parlamentet.

När det gäller innehållet välkomnar jag att rådet har för avsikt att utfärda direktiven om sysselsättning och ekonomi i ett mer nära och ömsesidigt förhållande, men enligt min mening måste vi kunna inleda ett samarbete med rådet om detta ska bli verklighet. Idéerna verkar i alla händelser alltför generella för tillfället. Sysselsättningsmålet på 75 procent är nog så bra, samt 20/20/20-målen om klimatförändringarna, och målen på 10 och 40 procent när det gäller utbildning. Men hur, med vad och med vilka medel ska dessa mål uppnås, och hur blir det med tillsynen, vad kommer att hända med de som inte uppnår målen, och hur blir det med de som uppnår målen bara på pappret, dvs. de som inte lämnar in korrekta siffror? Vi har varit med om sådana saker när det gäller genomförandet av Lissabonstrategin.

Slutligen vill jag uttrycka min glädje över att även sammanhållningspolitiken äntligen kommer att lyftas fram som ett viktigt område i anslutning till 2020-strategin. Jag har dock ett förslag i detta avseende: kvantitativa mål bör fastställas i alla händelser – eftersom detta uttrycktes när det gäller fattigdomsbekämpningen – och någon form av index bör utvecklas för att vi ska kunna följa framstegen, eller för den delen förseningarna.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Det finns mycket jag skulle vilja säga om den här frågan, men jag har inte tid. Därför kommer jag att tala om den moraliska krisen.

(EN) Herman Van Rompuy sade att rådet har diskuterat den moraliska krisen, men han utvecklade inte detta, så jag skulle vilja att han gjorde det.

Som ett exempel har bankerna Anglo-Irish Bank och Irish Nationwide spelat ett finansiellt spel för att revisorerna inte skulle kunna upptäcka hur det egentligen stod till med deras finanser. Vad har hänt? VD:n för Irish Nationwide har ridit bort i solnedgången med flera miljoner på fickan medan skattebetalarna har fått sina löner dramatiskt sänkta. För två veckor sedan fick ledningen för Anglo-Irish Bank höjda löner medan skattebetalarnas kostnader ökade med 40 miljarder och kommer att öka ytterligare under de kommande åren.

Om inte de som är skyldiga till dessa onda gärningar straffas, både de enskilda personerna och institutionerna, kommer historien inte bara att upprepa sig – den kommer att upprepa sig på exakt samma sätt som första gången.

(GA) Jag skulle vilja att Herman Van Rompuy uttalade sig om den här krisen.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Herr talman! Många säger att det inte är Grekland eller euroområdet som i slutändan kommer att dömas efter den framtida utvecklingen, utan EU.

Tack vare det beslut rådet fattade i mars riskerar inget land i EU att gå i konkurs. Jag håller dock med mina kolleger som föreslog mer standardiserade institutionella instrument, inte bara för att ta itu med och förhindra länders konkurser, utan även för att skydda medlemsstaterna från enstaka krisers återverkningar.

Grekland ber inte om hjälp, det vidtar åtgärder. Underskottet har minskat med 4 procent tack vare strikta åtgärder som Greklands befolkning utstår på ett heroiskt sätt, eftersom de vill förändra situationen i Grekland en gång för alla. I maj ska det grekiska parlamentet ha godkänt genomgripande förändringar när det gäller skatter, försäkringar och arbetsmarknaden.

Det skulle inte förvåna mig om Grekland kommer ut ur krisen starkare och fritt från gamla skulder. Men vem vet vilka svårigheter som väntar EU?

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Många av oss är tyvärr fortfarande omedvetna om att ett nytt spöke kastar sin skugga över EU, nämligen populismens spöke. Vi glömmer att den populistiska formen av politisk styrning kan vara en av orsakerna till den moraliska kris vi alla talar om och som ligger bakom den ekonomiska krisen. Men detta handlar oss och de politiska partier vi tillhör.

Herr Van Rompuy! Ni talade om budgetdisciplin. Historien har visat att alltför många regler kan orsaka brister lika väl som alltför få regler. Jag anser att vi skulle kunna vara mycket mer flexibla och se över stabilitets- och tillväxtpakten, eftersom vi inte har någon vision för den europeiska modellen i framtiden. Den tar varken hänsyn till verkligheten eller till den demografiska situation som vi befinner oss i, och som inte har nämnts överhuvudtaget i EU 2020-strategin. Jag anser att den här frågan måste få oss att börja tänka, eftersom vi inte får låta utformningen av den nya europeiska sociala modellen misslyckas på samma sätt som Lissabonstrategin har gjort. Ett andra misslyckande kommer att innebära ett förödande slag för sammanhållningen och integreringen i EU.

David Campbell Bannerman (EFD). – (EN) Herr talman! Jag är inte särskilt bra på franska – *pardonnez-moi* – men jag förstår att det franska ordet "*gouvernement*" betyder styre på engelska. Jag tyckte det var lätt att förstå. Men det verkar inte vara lätt för den brittiska Labourregeringen eller för rådsordförande Herman Van Rompuy. De verkar tro att det betyder styrning, vilket definieras som handlingen eller sättet att styra.

Det är bara hyckleri, eftersom Europeiska rådets överenskommelse om att förbättra det ekonomiska styret, *gouvernement*, innebär att styra och leda statens affärer. Sanningen är då att rådet har gett EU ännu större befogenheter, inbegripet befogenheter över Storbritanniens ekonomi, som är den överlägset viktigaste frågan för de brittiska medborgarna i dag.

När kommer medborgarna att få höra sanningen? EU håller på att bli en superstat, och Storbritannien kommer att tvingas betala för att rädda länderna i euroområdet trots att vårt land lyckligtvis inte själv är medlem i euroområdet.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! EU 2020-strategin innehåller ambitiösa mål och tydliga siffror. Förutom att vi inte var i närheten av att uppnå målen ens med Lissabonstrategin – t.ex. när det gäller forskning och utveckling – måste vi, när det gäller många av dessa mål, fråga oss om de verkligen är rimliga. EU 2020-strategin har t.ex. som mål att betydligt öka antalet akademiker. Vi behöver självklart högt kvalificerad personal, men experterna påpekar att det som behövs är välutbildade specialister, inte en explosion i antalet personer med akademisk examen som sedan inte kan få något arbete, eller som bara kan få arbeten som inte motsvarar deras kvalifikationer.

Det finns betydande motsättningar mellan de fastställda målen. Å ena sidan ska budgeten stärkas, samtidigt som man å andra sidan planerar enorma investeringar. Det kommer att bli intressant att se hur man ska lösa den här balansgången.

När det gäller regionerna har studier tydligt visat att Lissabonfördraget och Lissabonstrategin var framgångsrika när regionerna var systematiskt inblandade och man inte antog en centraliserad strategi. Detta kommer också att vara viktigt att ha i åtanke vid genomförandet av EU 2020-strategin.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Herr talman! Jag ska ta upp två frågor. För det första vill jag tala om redovisningsskyldigheten, som är avgörande om vi ska kunna lösa situationen i Grekland. Kommissionen måste skapa tydlighet i informationsflödet med Grekland. Kommissionen måste lämna ingående rapporter till parlamentet om den makroekonomiska information som mottagits från Grekland, den metod som tillämpas samt den exakta tidpunkt då kommissionen mottog information och statistiska uppgifter för varje enskild kategori. Kommissionen måste tydligt ange var det institutionella och personliga ansvaret upphör. Någon är ansvarig och måste hållas ansvarig. Det är en fråga som handlar om annat än att stödja Grekland.

För det andra var korruptionen en avgörande faktor som ledde till Greklands ekonomiska situation, vilket har bekräftats av den grekiske premiärministern och framhållits av den allmänna uppfattningen i Eurobarometern 2009. Det är dags för kommissionen att anta en korruptionsbekämpande politik och att inrätta en mekanism för att förebygga och bekämpa korruption, återigen i alla medlemsstater.

Maroš Šefčovič, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för deras anföranden, frågor och förslag. Jag skulle vilja svara på vissa av dessa frågor via telegram.

Jag håller med de ledamöter som har krävt att reglerna ska respekteras. Jag är säker på att vi inte skulle ha befunnit oss i den här situationen om vi hade respekterat dem bättre. Vi arbetar mycket hårt för att komma överens om reglerna, så när vi väl har dem ska vi självklart respektera dem. Kommissionen kommer att göra sitt yttersta för att verkställa reglerna ännu bättre i framtiden.

När det gäller fördelningen av arbetsuppgifter – vad kommissionen och medlemsstaterna ska göra enligt EU 2020-strategin – har vi nu ett dokument som relativt ingående beskriver på vilken nivå EU ska agera och på vilken nivå medlemsstaterna ska agera. Vi kommer att utveckla det här ytterligare när vi lägger fram ett konkret förslag om hur vi ska lägga fram och införa flaggskeppsprojekten. Det kommer att bli mycket ingående och det kommer att beskriva varje enskild åtgärd. Jag kan försäkra er om att det är kommissionens yttersta ambition att åstadkomma resultat med den här ytterst viktiga strategin.

En del av detta går självklart ut på att undanröja onödiga hinder och bättre utnyttja den inre marknadens potential, och använda det EU kan erbjuda på ett mycket effektivare och bättre sätt. Vi kommer att göra detta på kommissionsnivå, men samtidigt förväntar vi oss även synpunkter från medlemsstaterna om hur de anser att den inre marknaden kan utnyttjas på ett bättre sätt, och var de ser att hinder fortfarande förekommer som vi skulle kunna arbeta för att undanröja.

När det gäller ekonomisk styrning och förbättrad ekonomisk samordning tänker vi utnyttja Lissabonfördragets bestämmelser fullt ut, och vi kommer att lägga fram våra första förslag på det här området under våren.

När det gäller styrning och EU 2020 försöker vi att hitta en lämplig balans mellan att motivera medlemsstaterna på ett positivt sätt, och samtidigt kräva bättre och kraftigare insatser från deras sida. Vi anser att vi den här gången har hittat en lämplig metod och att resultatet kommer att bli mycket bättre än förra gången. Vi kommer självklart att arbeta med övervakning och utvärderingar tillsammans med parlamentet, så vi kommer att ha ett mycket bra tillfälle att diskutera det här mer ingående.

När det gäller det transatlantiska samarbetet är kommissionen fast besluten att ytterligare påskynda det transatlantiska ekonomiska rådet och dess arbete. Samtidigt har vi även ett engagemang för Doharundan, eftersom vi anser att ett fullbordande av Doharundan kommer att öppna nya dörrar för en förbättrad världshandel och en förbättrad situation i utvecklingsländerna.

Många ledamöter talade om Grekland. Här vill jag återigen betona att vi har skapat en mekanism för euroområdet, visserligen med Internationella valutafonden, men fortfarande en mekanism för euroområdet, och vi måste betona detta. Det var den bästa lösning vi kunde ta fram under mycket pressade omständigheter.

När det gäller ett annat argument som jag har hört, nämligen att EU 2020-strategin är för inriktad på statlig styrning, *dirigisme*, kan jag inte hålla med. Vi försöker att hitta ett sätt att mobilisera och aktivera de olika nivåer där vi kan åstadkomma de mest effektiva åtgärderna och den bästa möjliga utvecklingen. Vi vill göra detta på ett kompletterande sätt, så att varje nivå stöder de andra.

De små och medelstora företagen är kärnan i vår strategi, och det vi hör från dem är att de ber oss skapa lika förutsättningar i hela EU och minska den administrativa bördan. Det är just det vi vill åstadkomma.

När det gäller jordbruket har det verkligen varit närvarande i EU 2020-strategin ända från början, men vi ska inte se EU 2020 som någon uttömmande lista över allt vi ska göra i framtiden eller en uttömmande lista över hur vi ska behandla jordbruket i framtiden.

Vi kommer mycket snart att hålla en ytterst viktig debatt om budgetöversynen, och det skulle vara ett lämpligt tillfälle att diskutera inte bara jordbrukets framtid, utan även andra politikområden mer ingående.

Talmannen. – Det här är en avgörande debatt för oss, så vi behöver sitta här och diskutera vidare.

Herman Van Rompuy, Europeiska rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska fatta mig mycket kort om det som har sagts av kommissionens vice ordförande. Det är bara några punkter som jag vill lyfta fram.

För det första vill jag ta upp den berömda mekanismen som inrättats på grund av den grekiska krisen, som den tyvärr har kommit att kallas de senaste veckorna och månaderna. Många av er har krävt mer EU. Det är ett argument värt att beaktas, men vi måste arbeta inom ramen för Lissabonfördraget. Lissabonfördraget är mycket tydligt. Det inbegriper inte s.k. räddningsklausuler. Det är inte utformat för den här typen av situationer.

Därför måste vi ta fram något. Efter att vi krävt av Greklands regering att den ska ta sitt ansvar – vilket den har gjort, och den har vidtagit vissa åtgärder – måste vi utarbeta en finansiell stödmekanism som respekterar ordalydelsen och andemeningen i Lissabonfördraget. Därför har Europeiska kommissionen föreslagit en mekanism för bilaterala lån som hanteras av kommissionen, och därför har många medlemsstater, inbegripet det nederländska parlamentet, krävt ett ingripande av Internationella valutafonden.

Det är inte bara en eller två regeringar som har krävt detta, många fler har begärt det. Varför? Eftersom de har betalat in pengar till Internationella valutafonden nyligen så att den faktiskt ska kunna utföra sin uppgift att ge ekonomiskt stöd i rätt tid. EU har verkligen bidragit med en ytterst stor summa pengar.

Som Belgiens premiärminister bidrog jag på mitt lands vägnar med omkring 5 miljarder euro, och därför har vissa medlemsstater – deras parlament och regeringar – ifrågasatt varför vi inte kan utnyttja dessa ekonomiska resurser som har gjorts tillgängliga för Internationella valutafonden för att hjälpa ett land i EU, efter EU-ländernas insats.

Därför måste en lösning tas fram, ett utbyte av något slag, något kreativt som är förenligt med Lissabonfördraget. När det gäller de som kräver mer EU vill jag upprepa att de måste börja med att arbeta i Lissabonfördragets anda. Mekanismen är givetvis en kompromissmekanism, och den måste utarbetas, eftersom Lissabonfördraget inte tillhandahåller några andra mekanismer.

Den grekiska regeringen har inte krävt att en två veckor gammal överenskommelse ska ses över. Det har den inte alls gjort. Den grekiske finansministern sade dessutom detta mycket tydligt i går. Jag upprepar: han begärde inte ekonomiskt stöd. Hans förhoppning är att räntedifferensen kommer att minska när resultatet av hans insatser väl blir synligt.

Därför är alla typer av uttalanden och ryktesspridning mycket skadliga för de grekiska skattebetalarna, eftersom det inte hjälper någon, och eftersom det drabbar de som måste utstå ett antal åtgärder eftersom deras land tidigare inte agerade tillräckligt snabbt.

Maroš Šefčovič nämnde den ekonomiska styrningen, och på den punkten måste vi vara mycket tydliga. Rådet arbetar inom sitt befogenhetsområde i enlighet med artikel 15 i Lissabonfördraget. Det ger vägledning och utformar de främsta politiska riktlinjer som ska följas, men rådet har inga verkställande befogenheter, och inga lagstiftningsbefogenheter. Därför är det verkligen inte en regering i ordets institutionella mening. Däremot har rådet som uppgift att samordna, övervaka, ge viss stimulans och, vilket tydligt fastslås i fördraget, ge vägledning. Det är den politiska innebörden av ekonomisk styrning, men det ska verkligen inte tolkas enligt ordets konstitutionella betydelse.

Vi har mycket arbete kvar att göra. Somliga har frågat mig: tillämpas eller planeras några straff för de som inte följer vissa ekonomiska eller sysselsättningsrelaterade direktiv? För att vi ska kunna göra det måste fördraget ändras. Straff får tillämpas endast om fördraget ger möjlighet till det. Fördraget ger inga sådana möjligheter. Bör vi diskutera det här i arbetsgruppen? Om någon vill lägga fram förslag kommer de att diskuteras, men vi kan inte införa straff som strider mot Lissabonfördraget.

När det gäller frihandelsområdet mellan Förenta staterna, EU och andra parter, anser jag just nu att den främsta uppgiften är den som Pascal Lamy med flera tar sig an, nämligen att skapa framgång i Doharundan. Jag anser att det är en av våra främsta prioriteringar. Han har varnat oss, och det med rätta. Vi har faktiskt lyckats undvika någon större protektionistisk utveckling i EU. Vi har undvikit det, men vi måste göra mer, vi måste gå längre.

Faktum är att vi står inför några mycket stora utmaningar inom tre områden. När det gäller klimatutmaningen har vi Köpenhamnsavtalet, men löftena om att minska koldioxidutsläppen räcker inte för att vi ska uppnå de få mål som fastställdes i Köpenhamnsavtalet, bl.a. målet att se till att medeltemperaturen inte överstiger den nivå den låg på före industrialiseringen med mer än två grader.

Förutom klimatförändringarna har vi utmaningen med internationell handel och utmaningen med internationell finansiell regering, och vissa av er har med rätta påpekat detta. Därför har vi en ytterst viktig internationell dagordning, och EU måste spela en mycket central roll vid G 20-mötet och inom andra organ för att vi ska kunna göra framsteg på internationell och global nivå.

Varför inte inkludera den inre marknaden i de fem målen? Den inre marknaden är faktiskt ett instrument, och måste regleras genom ett stort antal av dessa mål. När det gäller forskning och utveckling och andra områden måste vi använda alla resurser på den inre marknaden. Vi måste utveckla den ytterligare, men det är inget självändamål. Den är ett instrument, ett viktigt sådant. Vi väntar med spänning på professor Mario

Montis förslag om hur vi ska förbättra den inre marknaden, men det är en ytterst viktig tillgång. På samma sätt som vi har en gemensam valuta har vi en gemensam marknad. Den måste utvecklas ytterligare för att bidra till att öka tillväxten och sysselsättningen.

Vissa av er har frågat vad som är meningen med allt detta. Meningen är att vi ska ha en tillräcklig ekonomisk tillväxt så att vi kan finansiera vår sociala modell ordentligt, och meningen är också att tjäna ett EU som vill spela en roll i världen men som inte kan göra det utan att bli en större ekonomisk kraft. Vi kan inte spela en roll i vår värld om vi inte är en verkligt stor, en mycket stor ekonomisk kraft.

(NL) Eftersom Kathleen Van Brempt ställde den här frågan ska jag svara på nederländska. Jag talar till en tom stol, men jag ska säga det ändå. Jag förstår inte riktigt varför det är en skam. Det är första gången kampen mot fattigdom har inkluderats i de fem huvudsakliga målen, och ändå får vi höra att det är en skam, att vi inte har gått tillräckligt långt och att vi måste göra om. Det är den allra första gången. Därför är jag glad, och till och med stolt över att vi och kommissionen gick samman i den här frågan och kunde inkludera kampen mot socialt utanförskap och mot fattigdom i dessa fem huvudsakliga mål. Vi måste självklart ta fram de rätta indikatorerna, och det är ingen lätt uppgift, det är mycket svårare än vad många tror. Jag upprepar att jag inte känner något behov alls av att lämna in en komplettering i juni. Under den månaden ska vi fortsätta att i vanlig ordning genomföra det som vi bestämde den 25 mars. Därför är jag mycket glad att vi har trotsat det förflutna och gjort fattigdomen till en av EU:s främsta prioriteringar.

(FR) Herr talman! Jag ska begränsa mig till dessa få kommentarer och observationer.

Jag har inte svarat på alla kommentarer, men jag upprepar att det inte beror på att jag inte har lyssnat, utan på att vi har ont om tid.

Många av anförandena bestod av kommentarer, och inte av frågor. Därför har jag noterat dem och kommer att ta dem under beaktande.

Jag vill i vilket fall tacka er för era viktiga och intressanta bidrag till den här debatten om ett ämne som är oerhört viktigt för EU, nämligen strategin för det som vi kallar "sysselsättning och tillväxt", EU 2020-strategin.

Talmannen. – Jag är säker på att inte bara Kathleen Van Brempt, utan åtminstone 300 andra kolleger lyssnar på sina rum, eftersom det finns möjlighet att lyssna på debatten där.

Minst åtta av Europaparlamentets utskott arbetar direkt med EU 2020-strategin, och resten indirekt, så vi är starkt engagerade och vi är öppna för ytterligare diskussioner och samarbete, och vi håller på att utarbeta detaljerna för hur vi ska organisera detta. Det här är en mycket viktig diskussion för oss alla.

Jag tackar både rådets ordförande och kommissionens vice ordförande för att ni kom och för en sådan djup och bred diskussion om det här ämnet, och jag vill även tacka mina kolleger för den här diskussionen.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Det är viktigt för Europaparlamentet att delta i ett positivt samarbete med kommissionen och rådet. I det här avseendet välkomnar jag dagens debatt om slutsatserna från rådets möte (25–26 mars 2010). Bland de ämnen som diskuterades ägnades särskild uppmärksamhet åt den ekonomiska EU 2020-strategin och åt förebereelserna inför de internationella förhandlingarna om klimatförändringarna. Jag anser att vi alla påverkas av problemen i euroområdet, eftersom eurons stabilitet är oerhört viktig för hela EU. Europeiska rådet kommer att spela en viktigare roll när det gäller att samordna nationella instrument och EU-instrument som syftar till att förbättra medlemsstaternas ekonomiska resultat. Mot bakgrund av detta är lösningar som enbart gäller budgetproblem otillräckliga, eftersom dessa problem är tätt förknippade med ekonomiska problem. Jag stöder rådets mål om att höja sysselsättningen, i synnerhet genom en politik som är inriktad på att stödja unga. Villkoren för att öka investeringarna i forskning och innovation måste förbättras. Realistiska mål måste fastställas inte bara på det här området, utan även när det gäller att fastställa mål om klimatförändringar. Europeiska kommissionen måste så snart som möjligt lägga fram specifika åtgärder för att genomföra projekt i syfte att minska fattigdomen i hela EU.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Europeiska rådets vårmöte har varit så dominerat av Greklands ekonomiska problem att många av oss inte ens skulle ha vetat att EU 2020-strategin och många andra ämnen också diskuterades, om inte slutsatserna hade dokumenterats i skrift efter mötet. Men den här informationen har säkerligen inte nått den vanlige medborgaren, som har intrycket att Grekland dominerade hela vårmötet. Utan att vara cyniska kan vi säga att hela den globala krisen under de två senaste åren har skapat en ljuspunkt i tillvaron på EU-nivå, nämligen en strategi och en framtidsvision som kommer att

avvärja eventuella nedgångar i framtiden, utveckla EU-27 i en ny riktning och indirekt göra EU mer konkurrenskraftigt. Det är dock oerhört viktigt att de ädla slutsatserna från rådets vårmöte om EU 2020-strategin blir mer än goda avsikter. EU är en komplex organisation, sammansatt av specifika, enskilda länder som har förenats på institutionell väg. Genom olika åtgärder följer de dock de riktlinjer som rådet har fastställt. Följaktligen skulle det vara mer givande att fastställa tydliga mål för varje enskild medlemsstat än att låta medlemsstaterna själva avgöra vilka åtgärder som behöver vidtas för att genomföra strategin.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) Resultatet av det här mötet tillgodoser inte på lång väg Greklands behov på ett effektivt sätt. Herman Van Rompuy säger att EU fortfarande har förmågan att nå samstämmighet, och det stämmer, men tyvärr gäller samstämmigheten endast den minsta gemensamma nämnaren! Den lösning som föreslagits är långt ifrån en europeisk lösning. För att få en verkligt europeisk lösning bör vi hjälpa Grekland ut ur sin skuldkris inom en europeisk ram, i stället för att göra det genom bilaterala lån. Dessutom fruktar jag att hela euroområdet trovärdighet kommer att bli lidande om Internationella valutafonden ingriper, för att inte tala om att den grekiska regeringen uppenbarligen har backat när det gäller Internationella valutafondens ingripande eftersom valutafondens villkor skulle kunna leda till social och politisk oro i landet. Något som verkligen oroar mig är att marknaderna helt enkelt inte har reagerat särskilt positivt på den här lösningen, eftersom de räntor som marknaderna erbjudit Grekland ligger kvar på omkring 7 procent eller till och med något över, vilket är ogynnsamt för Grekland. Trots detta välkomnar jag inrättandet av den arbetsgrupp som jag hoppas kommer att komma med mer ambitiösa förslag så att den ekonomiska och skattemässiga hållbarheten i euroområdet kan säkras i framtiden.

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) Det gläder mig att en kompromiss utformades om EU:s ekonomiska program för perioden fram till 2020 och om stöd till Grekland vid Europeiska rådets senaste möte. Den ekonomiska tillväxt som fastställts som ett mål i strategin är samtidigt en absolut nödvändighet för att vi ska ta oss ur den sysselsättningsmässiga och sociala krisen. Det är positivt att rådet ägnar stor uppmärksamhet åt att öka sysselsättningen, inte bara bland yngre och äldre arbetstagare utan även bland de lågutbildade. Ökad sysselsättning bland målgrupperna måste gå hand i hand med tillägnandet av kunskaper som har ett marknadsvärde, samt med främjandet av livslångt lärande. Jag stöder även den ungerska regeringens insatser för att se till att vi i vår fattigdomsbekämpning tänker på kvantitativa regionala sammanhållningsmål i stället för fattigdomsrelaterade mål eftersom de som lever i fattigdom, i synnerhet de som lever i djup fattigdom inom EU, lever i tydligt avgränsade geografiska områden. Det skulle göra det möjligt att harmonisera hanteringen av fattigdom och de komplicerade problemen i underutvecklade områden. Samtidigt är det viktigt att beslutsfattarna, när målen i EU 2020-strategin har antagits, har tillgång till korrekta uppgifter om fattigdomsnivån och fattigdomens proportioner i samhället. Trots att hanteringen av den ekonomiska krisen och EU 2020-strategin har stakat ut riktningen har jag full förståelse för Visegradländernas krav, nämligen att debatten om den här frågan inte ska avgöra det långsiktiga monetära perspektivet efter 2013. Att debattera den frågan kommer att kräva längre förhandlingar, och det är omöjligt att förutse hur stort finansiellt handlingsutrymme EU kommer att ha under 2012–2013 beroende på omständigheterna.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) I det slutgiltiga dokumentet från rådets möte i mars ägnar rådet på ett mycket passande sätt särskild uppmärksamhet åt frågan om klimatförändringar. Detta är särskilt välkommet eftersom det misslyckade toppmötet i Köpenhamn har skapat en osäkerhet när det gäller klimatpolitiken. Flexibilitetsmekanismer, i synnerhet systemet för handel med utsläppskvoter, kommer troligtvis att förbli viktiga instrument för EU:s klimatskyddsinsatser i framtiden. Deras nuvarande funktionssätt är dock fortfarande motsägelsefullt. Förra året genomfördes t.ex. ett stort skattebedrägeri i Storbritannien i samband med en kvotöverföring. Det avslöjades nyligen att kvoter som sålts av den ungerska regeringen på ett olagligt sätt tagit sig tillbaka in i EU:s system för handel med utsläppsrätter. Man försökte använda utsläppsrätterna två gånger med hjälp av utlandsbaserade företag. Detta är bara två exempel som visar att systemet med utsläppsrätter inte fungerar som det ska. Missbruk är skadligt, i synnerhet för de aktörer som verkligen försöker att minska sin miljöpåverkan. Vi måste ta lärdom av dessa negativa exempel och snarast sätta stopp för de rättsliga kryphål som finns i systemet för handel med utsläppskvoter. Europeiska kommissionen måste vidta åtgärder mot tillstånd som utnyttjas utan verkliga resultat, antingen i ond tro eller i andra syften än det avsedda. Dessutom måste vi skapa fullständig rättslig harmonisering mellan klimatskyddsbestämmelser på internationell nivå och på EU-nivå. För att uppnå alla dessa mål skulle det vara lämpligt att även stärka EU:s tillsynsförfaranden. En effektiv reglering av klimatskyddet kommer i fortsättningen att kräva flexibilitetsmekanismer. Flexibiliteten får dock inte innebära oförutsägbarhet, och får inte skapa möjligheter till missbruk.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Slutsatserna från Europeiska rådets möte som ägde rum den 25–26 mars 2010 lyfter verkligen fram medlemsstaternas stora ambitioner för perioden fram till 2020. Jag

lade särskilt märke till de konsekventa mål om att öka investeringarna i forskning och utveckling och minska gasutsläppen som underbyggs av siffror och åtaganden. Det är uppenbart att den politiska viljan är ett grundläggande krav för att vi ska kunna se till att målen omvandlas till en politik som också ger resultat. Med detta i åtanke måste vi alla hjälpas åt. Å andra sidan vill jag fördöma att man skjutit upp fastställandet av kvantifierbara mål för att minska mängden avhopp från skolan och öka antalet personer med akademisk examen samt minska det sociala utanförskapet, särskilt med tanke på att 2010 faktiskt är det år som EU har avsatt för den här frågan. Även om beslutsfattandet av olika anledningar fortfarande går långsamt måste vi uppvisa större effektivitet när det gäller genomförande, så att den nya strategin blir framgångsrik och inte en upprepning av Lissabonstrategin.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Mot bakgrund av den pågående utvecklingen i EU, exempelvis den demografiska minskningen av den infödda befolkningen samt den ekonomiska krisen, stöder jag helt och fullt en väl genomtänkt strategisk handlingsplan. EU 2020-strategin bör göra det möjligt för oss att effektivt motverka effekterna av dessa skadliga företeelser och förbereda vår kontinent för det kommande årtiondets utmaningar i en miljö av global konkurrens. Jag räknar med att medlemsstaterna kommer att bedriva en effektiv informationskampanj bland sina medborgare för att hjälpa dem att utnyttja den makt de fått genom Lissabonfördraget och påverka först och främst planeringen, och senare genomförandet av strategin genom att engagera sig på regional nivå eller lägre nivåer i mindre kommuner. Jag håller med om att de strategiska prioriteringarna i sig – hållbar tillväxt, en kunskapsbaserad och innovativ ekonomi, investering i medborgarnas utbildning och byggandet av ett samhälle utan ekonomiska klyftor och fattigdom – är väl utformade. Jag anser också att man därefter snabbt bör utforma mekanismer för att omsätta dessa prioriteringar i praktiken och fastställa en tidsplan för detta. Jag räknar med ett väl fungerande och långtgående samarbete på det här området. Jag vill framhålla att EU 2020-strategin måste ta hänsyn till de enorma skillnaderna mellan de olika regionerna när det gäller utveckling och potential. Om vi glömmer bort att på ett lämpligt sätt anpassa tidsplanen och metoderna för att uppnå de strategiska målen till de särskilda egenskaperna hos olika delar av EU är jag rädd att vårt arbete inte kommer att ge det resultat vi förväntar oss.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar Europeiska rådets resultat, i synnerhet det viktiga beslutet att stödja Grekland i samarbete med Internationella valutafonden. Det här är ett viktigt steg mot att stärka den europeiska solidariteten. Grekland är inte det enda landet i euroområdet som har finansiella problem. Det är viktigare att genomföra strukturella reformer och återställa den makroekonomiska stabiliteten genom att omfördela budgetmedel för att stödja en hållbar tillväxt än att ge direktstöd. EU behöver en ny strategisk vision för tillväxt och utveckling på medellång sikt, i kombination med en försiktig insamling och omfördelning av finansiella resurser. Två grundläggande reformer måste läggas till detta – reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken och reformen av sammanhållningspolitiken, två budgetposter som slukar stora resurser. Ökad sysselsättning, bättre konkurrenskraft och produktivitet i kombination med mycket produktiva investeringar i forskning och innovation är de viktigaste åtgärderna för att bromsa nedgången och ge den hållbara tillväxten en skjuts, vilket är de centrala målen i EU 2020-strategin.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag vill uttrycka min glädje över att den text som redogör för Europeiska rådets slutgiltiga slutsatser nämner den synnerligen viktiga roll som spelas av sammanhållningspolitiken och den gemensamma jordbrukspolitiken när det gäller att säkra EU:s konkurrenskraft. Den gemensamma jordbrukspolitiken – ett ämne som just nu är föremål för hetsiga debatter inför den kommande reformen på området – är ett särskilt viktigt ämne. Inte bara EU:s drygt 12 miljoner jordbrukare, utan även konsumenterna, förväntar sig att reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken ska leda till tydliga resultat, som kommer att ha en positiv inverkan på deras levnadsstandard och kvaliteten på den mat de äter å ena sidan och på EU-jordbrukets och livsmedelsindustrins konkurrenskraft å den andra. EU har en skyldighet att ta hänsyn till medborgarnas förhoppningar på den framtida gemensamma jordbrukspolitiken när det gäller att genomföra politiken i framtiden.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) EU 2020-strategin måste grundas på en större samordning av den ekonomiska politiken och miljöpolitiken för att generera eko-effektiv ekonomisk tillväxt och högre sysselsättning. Övergången till en ren ekonomi som genererar gröna jobb kommer att lyckas först när vi förändrar våra produktions-, konsumtions- och transportmodeller, vilket kommer att kräva stora investeringar från budgetmedel, privata medel och skattemedel. Jag anser att övergången måste inbegripa en intelligent, grön process som prioriteras på varje nivå – lokal, nationell och EU-nivå – och bidra till att förbättra välfärden för alla medborgare så att EU blir en ledande aktör i en alltmer globaliserad ekonomi.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Som socialdemokrat anser jag att den 2020-strategi som antogs av Europeiska rådet inte är acceptabel. Den saknar ett tydligt fastställande av ett strategiskt mål (fattigdomsbekämpning) och innehåller inga åtgärder för att uppnå detta mål. Fattigdomen drabbar 80

miljoner (20 procent) av EU:s medborgare, och 17 procent har så låga inkomster att de inte kan tillgodose sina grundläggande behov. Det här är inte bara ett ekonomiskt problem, utan även ett brott mot de mänskliga rättigheterna. Fattigdom orsakar sämre hälsa, begränsad tillgång till utbildning, hemlöshet, diskriminering och socialt utanförskap. Enligt en rapport från Europeiska kommissionen som offentliggjordes 2008 lever en av fem polacker (19 procent) under fattigdomsgränsen, och 26 procent av barnen lever i fattigdom (den högsta nivån i EU).

Vi behöver en långsiktig strategi för att bekämpa fattigdom som en integrerad del av EU:s politik. I enlighet med förslagen från min politiska grupp bör strategin stödjas av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken. Det är oerhört viktigt att säkra en trygg livsmedelsförsörjning för alla EU-medborgare i alla avseenden (fysisk och ekonomisk tillgång till mat som uppfyller höga hälso- och kvalitetskrav). 2020-strategin kommer att vara ett värdefullt dokument för EU:s medborgare, men bara under förutsättning att sociala mål också inkluderas. Därför ber jag kommissionen och rådet att 1) anta fattigdomsbekämpning som ett grundläggande, strategiskt mål, 2) fastställa och exakt kvantifiera särskilda mål om den systematiska minskningen av fattigdom, 3) utarbeta och anta (vid mötet i juni) särskilda indikatorer för fattigdom och 4) ange datum för genomförandet av enskilda delmål.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Den 25–26 mars fattades beslut i Europeiska rådet om frågor som kommer att ha en betydande inverkan på tusentals EU-medborgares liv, i synnerhet de som har euron som gemensam valuta. Till och med under den ekonomiska krisen, som blir allt allvarligare i vissa länder, exempelvis Grekland, har stats- och regeringscheferna i euroområdet nått ett avtal när det gäller finansiellt stöd till det landet. Dessa medlemsstater har visat solidaritet med Grekland och beslutsamhet att stärka valutans stabilitet genom att ge bilaterala lån för den händelse att landet inte kan lösa problemet med sina offentliga finanser på annat sätt, i synnerhet genom ingripande från Internationella valutafonden. Dessutom kommer den nya EU 2020-strategin under de kommande tio åren att behöva dra nytta av den tidigare Lissabonstrategin och visa allmänheten påtagliga resultat, i synnerhet när det gäller främjandet av sysselsättning, utan att ytterligare skjuta upp strukturella reformer. Territoriell sammanhållning måste vara en integrerad del av den här strategin, i kombination med andra centrala frågor såsom fortsatta åtaganden på kunskaps- och innovationsområdet, en hållbar ekonomisk utveckling och social integration. EU har formaliserat sitt stöd för den här strategin och medlemsstaternas engagemang måste vara hundra procentigt.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Det gläder mig att EU under Europeiska rådets möte den 25–26 mars för första gången gjorde ett fast åtagande om att öka energieffektiviteten med 20 procent till 2020, samtidigt som man åter bekräftade sin föresats att minska utsläppen med 20 procent jämfört med 1990 års utsläppsnivå. EU:s största utmaning är just nu den dramatiskt ökande arbetslösheten. I februari nådde den 10 procent och uppgick till mer än 23 miljoner arbetslösa, vilket är en ökning på 3,1 miljoner jämfört med februari 2009. Den ekonomiska krisen har drabbat både de offentliga och de privata sektorerna, tusentals företag i EU träder i likvidation och miljontals arbetstagare förlorar sina arbeten. Det minskade antalet arbetstagare och företag har en stor inverkan på de budgetar som avsätts till offentliga utgifter, samt på EU-medborgarnas livskvalitet. EU måste dock fastställa en utvecklingsstrategi och tillhandahålla den nödvändiga finansieringen. EU måste investera i utbildning, forskning och en ambitiös, hållbar industripolitik som gör det möjligt att behålla den globala konkurrenskraften. EU måste också investera i hälso- och sjukvård, jordbruk samt transport- och energinfrastruktur.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Det senaste EU-toppmötet var ett försök att utveckla en ny strategi för euroområdet och för att ta oss ut ur den ekonomiska krisen. EU:s ledare var överens om att det är nödvändigt att stärka EU:s ekonomiska politik genom att utarbeta gemensamma riktlinjer för framtiden och utveckla ett system för tidig varning för medlemsstater med ekonomiska problem. Konsekvenserna av den globala finansiella krisen är att EU har fått ett bra tillfälle att stärka sin interna integration och sitt interna samarbete. Nu är det dags för oss att använda de uppenbara fördelar vi har genom den europeiska integrationen och ta det europeiska projektet till en ny, högre nivå. Toppmötet hade en positiv och lovande betydelse. Vi måste dock vara försiktiga så att det här försöket att utveckla en ny ekonomisk EU-strategi inte slutar på samma sätt som Lissabonstrategin, som var tänkt att förvandla EU till den mest dynamiska, kunskapsbaserade ekonomin, men som var ett spektakulärt misslyckande. Tack.

Iuliu Winkler (PPE), skriftlig. – (HU) På ett halvår har EU gått från en hoppfull situation till total oenighet. För sex månader sedan fick vi inspiration och hopp i och med Lissabonfördragets ikraftträdande. Bara ett halvår senare har krisen i Grekland satt EU i en dramatisk situation. Trots det ökande antalet varningssignaler väntar alla – jag vet att detta låter utnött – på att protektionismen ska gå överstyr, vilket skulle kunna få katastrofala följder. Jag är övertygad om att de medlemsstater som befinner sig i en svår situation inte behöver cyniska råd. Greklands situation är inte unik. EU kommer att behöva hantera andra liknande chocker.

Lösningen ligger i ökad solidaritet i EU, effektiv samordning och stark ekonomisk styrning. Jag, som företrädar Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), och som är en rumänsk-ungersk politiker som fick sitt mandat som ett uttryck för politisk solidaritet, anser att den enda vägen ut ur krisen är genom solidaritet mellan medlemsstaterna i norr, söder, öster och väster, dvs. mellan oss alla.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Situationen i den grekiska ekonomin har utan tvekan skapat många upprörda känslor. Det katastrofala tillståndet är både en effekt av världskrisen och ett resultat av att regeringen i Aten försummat sina uppgifter. Eftersom man lät bli att genomföra seriösa reformer och tolkade makroekonomiska uppgifter alltför lättvindigt, befinner sig nu Grekland på gränsen till konkurs. Grekland kommer att känna av effekterna av dagens ekonomiska kollaps under många år framöver. Därför studerade jag med intresse de föreslagna stödformer som rådet tänker ge till Grekland. Det gläder mig att Grekland kan räkna med hjälp, men hjälpen bör vara knuten till omedelbara och radikala reformer av de offentliga finanserna. Vår reaktion på krisen i Grekland måste vara en tydlig signal till andra medlemsstater som kämpar med liknande problem att ordentliga interna reformer är den väg de måste gå för att ta sig själva ur krisen.

Zbigniew Ziobro (ECR), skriftlig. – (PL) I slutsatserna från Europeiska rådets möte den 25–26 mars 2010 finns ett beslut som vittnar om en avsikt att stärka samordningen av medlemsstaternas ekonomiska politik genom bättre användning av de instrument som tillhandahålls i artikel 121 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Den ekonomiska krisen ledde, särskilt till en början, till att flera exempel på protektionistiska metoder uppstod, vilket ofta gav upphov till tvivel när det gäller EU:s principer om konkurrens.

Kommer en starkare samordning av medlemsstaternas ekonomiska politik och förslaget om bättre utnyttjande av de instrument som inrättats i artikel 121 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt att förhindra att liknande metoder upprepas i framtiden? Om ja, hur?

5. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

6. Avbrytande av sessionen

(Sammanträdet avslutades kl. 17.10.)